

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 51ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΣ

“Υπαρκτός” συνδικαλισμός

ΕΚΑΤΟΝ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ συμπληρώνονται φέτος από την πρωτομαγιά του 1886. Η εργατική τάξη άρχισε να συνειδητοποιεί τη θέση της ως “επαναστατικό υποκείμενο”, ως την τάξη εκείνη που θα ανέτρεπε με τους αγώνες της την εκμετάλλευση, τη μισθωτή εργασία, τον καπιταλισμό. Ο συνδικαλισμός υπήρξε εκείνη η μέθοδος που κρίθηκε αναγκαία για την ανάπτυξη των αγώνων, το ενδιάμεσο στάδιο για τη συνειδητοποίηση των εργατών, μια άμεση αντιπαράθεση με τ’ αφεντικά στη βάση των οικονομικών διεκδικήσεων.

110 χρόνια μετά, οι αγώνες της εργατικής τάξης δημιούργησαν συνδικάτα, σωματεία, συνδικαλιστικές ενώσεις, κόμματα αριστερά, σοσιαλδημοκρατικά, “εργατικά κράτη”, πάντα με σκοπό και στόχο το συμφέρον της εργατικής τάξης. Πολλά από αυτά κατέρρευσαν, πολλά περισσότερα έπαψαν ακόμα και ν’ αναφέρονται στο όνομα της τάξης αυτής -αλλά γενικότερα στο όνομα της **Τάξης-**, άλλα όπως η ΓΣΕΕ ή το ΕΚΑ μας καλούν στην επίσημη, πια, γιορτή της Πρωτομαγιάς. Συνδικαλιστικές οργανώσεις ανίκανες να διεκδικήσουν και το πιο απλό αίτημα, ανίκανες να εκφράσουν την αγωνιστική διάθεση των υπολειμμάτων της εργατικής τάξης, ανίκανες να συ-

γκεντρώσουν πάνω από 3.000 άτομα, αδυνατώντας να είναι ακόμα και ρεφορμιστές, χρησιμοποιώντας μια δημοσιοισχετίστικη λογική, που λειτουργούν ως ο προθάλαμος για την εισαγωγή των συνδικαλιστών στη Βουλή.

110 χρόνια μετά, και αυτή η παραδοσιακή εικόνα του εργάτη με το σφυρί και το αμόνι, που φιλοτέχνησε γκραβούρες των προηγούμενων δεκαετιών, έπαψε να υπάρχει. Αυτή η εργατική τάξη είναι πια παρελθόν. Από τον πάτο της κοινωνίας στον οποίο βρισκόταν λόγω της σχέσης της με τα μέσα παραγωγής, από την εξαθλίωση και την απλή επιβίωση, ανήλθε, έγινε μέτοχος στις επιχειρήσεις, έχει αυτοκίνητο, έχει σπίτι, ηλεκτρικά σκεύη, ιδιωτικές και δημόσιες ασφάλειες, άνοιξε καταστήματα, μικροαστικοποιήθηκε, νομίζει ότι έγινε πλούσια και περνάει καλά. Δεν έχει πια τους οικονομικούς εκείνους λόγους ώστε να εξεγερθεί, δεν μορφώνεται -αφού βλέπει τηλεόραση-, δεν συνειδητοποιείται επαναστατικά -γιατί δεν θέλει.

110 χρόνια μετά, και η εργατική τάξη των αναπτυσσόμενων χωρών γνωρίζει ότι βρίσκεται σε μια σχετικά καλή θέση, κοινωνική και οικονομική μέσα σε αυτό το σύστημα. Έχει μόνιμη και σταθερή δουλειά, σταθερό εισόδημα, μπορεί να καταναλώνει, μπορεί να έχει μια μικρή αποταμίευση,

περιμένει να συνταξιοδοτηθεί ώστε να σταματήσει να εργάζεται. Δεν ανήκει στην κάστα των μεταναστών που έχουν ανάγκη να κάνουν τις πιο βαριές και επικίνδυνες δουλειές, χωρίς καμία εξασφάλιση ή μονιμότητα. Δεν ανήκει στους νέους, που η καπιταλιστική αναδιάρθρωση τους οδηγεί στο περιθώριο της αγοράς εργασίας που συνεχώς διευρύνεται, στις δουλειές αυτές που δεν έχουν σταθερά ωράρια, είναι οι πιο κακοπληρωμένες, χωρίς ασφάλεια, αλλά με συχνούς κινδύνους ατυχημάτων, στην υποαπασχόληση, στο συνεχές ψάξιμο για εργασία. Δεν ανήκει στους ανέργους, στους απολυμένους πρώην εργάτες που βλέπουν να διαγράφεται ένα ζοφερό μέλλον,

συνέχεια στην 4η σελίδα

G-7 ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Συνάντηση κορυφής

Εδώ και πολλά χρόνια, για όσους αρνούνται τη Νέα Παγκόσμια Τάξη και διαμαρτύρονται ενάντια στη στρατιωτική, πολιτική και οικονομική ηγεμονία των κυρίαρχων αυτού του κόσμου, οι συναντήσεις αυτές αποτελούν την αφορμή για σημαντικές κινητοποιήσεις,

Σελ. 5

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ

Νέοι εργατικοί αγώνες

Συνηθισμένη απάντηση των εργατών στο lock-out και τις μαζικές απολύσεις των αφεντικών αποτελεί η κατάληψη των εργασιακών χώρων.

Σελ. 6

Πάρτυ διοργανώνει η Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη στο χώρο του εστιατορίου της ΑΣΟΕΕ, σήμερα Σάββατο, με σκοπό την οικονομική ενίσχυση για την κάλυψη των δραστηριοτήτων της σχετικά με την αλληλεγγύη στους διωκόμενους του Πολυτεχνείου..

Συνέχεια στη σελίδα 4

Για τη Διεθνή της Ελπίδας

“Αδέρφια, τα τελευταία χρόνια η Εξουσία του Χρήματος ύψωσε ένα νέο προσώπειο εμπρός από το εγκληματικό της πρόσωπο. Πέρα από σύνορα, χωρίς να ενδιαφέρεται για χρώματα ή φυλές, η Εξουσία του Χρήματος ταπεινώνει αξιοπρέπειες, χροσβάλλει προσωπικότητες, δολοφονεί τις ελπίδες. Με το νέο όνομα του “νεοφιλευθερισμού”, το ισχυρικό έγκλημα της συσσώρευσης προνομίων, αγαθών και ατιμωρησίας, εκδημοκρατίζει την αθλιότητα και την απελπισία.

Αποκαλούν “παγκοσμιοποίηση” αυτό το σύγχρονο πόλεμο που δολοφονεί και βυθίζει στη λή-

θη. Ο νέος παγκόσμιος καταμερισμός συνίσταται στη συσσώρευση εξουσιών στην Εξουσία και αθλιότητας στην Αθλιότητα.

Ο νέος παγκόσμιος καταμερισμός δεν έχει θέση για τις “μειονότητες”: Ινδιάνοι, νέοι, γυναίκες, ομοφυλόφιλοι και ομοφυλόφιλες, έγχρωμοι, μετανάστες, εργάτες, αγρότες. Οι πλειονότητες που αποτελούν τα παγκόσμια θεμέλια, για την Εξουσία δεν είναι παρά αναλώσιμες μειοψηφίες. Δεν υπάρχει θέση για την πλειοψηφία στο νέο παγκόσμιο καταμερισμό.

Ο σύγχρονος στρατός του χρηματιστηριακού κεφαλαίου και των διεφθαρμένων κυβερνήσεων

προελαύνει κατακτώντας με το μόνο τρόπο που γνωρίζει: καταστρέφοντας. Ο νέος παγκόσμιος καταμερισμός καταστρέφει την ανθρωπότητα. Στο νέο παγκόσμιο καταμερισμό υπάρχει θέση μόνο για το χρήμα και τους υπηρέτες του. Άνδρες, γυναίκες και μηχανές εξισώνονται στην υποταγή, γίνονται επουσιώδη αντικείμενα. Ο καθρέφτης της Εξουσίας μας προσφέρει ένα αντίβαρο για εξισορρόπηση: το ψέμα της νίκης του κυνισμού, το ψέμα της νίκης της δουλοπρέπειας, το ψέμα της νίκης του νεοφιλευθερισμού. Στη θέση του ανθρώπινου, μας προσφέρουν δείκτες των χρηματιστηρίων, στη θέση της ελπίδας, μας

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΔΙΗΜΕΡΗ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α.

★ Δέκα χρόνια μετά το "ατύχημα" στο Τσέρνομπιλ και όλες τις καταστροφικές συνέπειες που ακολούθησαν, κανένας πυρηνικός σταθμός δεν έχει κλείσει, παρόλο που συνεχή πυρηνικά ατυχήματα σημειώνονται. Αλλά τι αξία μπροστά στα κέρδη των εταιριών και τα συμφέροντα των κυβερνήσεων έχουν οι ανθρωπίνες ζωές, οι τερατογενέσεις και οι καρκίνοι;

★ Αντίθετα μάλιστα, οι βουλγαρικές αρχές και οι δυτικές κυβερνήσεις επανεξετάζουν τη λειτουργία του παράνομου σταθμού στο Κοζλοντούι της Βουλγαρίας. Σταθμός για τον οποίο η Greenpeace, αλλά ακόμα και επίσημοι οργανισμοί ανά τον κόσμο, προειδοποιούν ότι αποτελεί ωρολογιακή βόμβα για το περιβάλλον. Το πάθημα τελικά, δεν γίνεται σε όλες τις περιπτώσεις μάθημα.

★ Μια από τα ίδια στο αστυνομικό δελτίο ειδήσεων. Αστυνομικός να ληστέψει αλβανό, τον οποίο έχει προηγουμένως συλλάβει. Έχουν καταστήσει γραφικοί αυτοί οι τύποι. Σε λίγο η είδηση θα είναι να ΜΗΝ έχουν κάνει κάποια μέρα ανάλογα ανδραγαθήματα.

★ Αλλά ακόμα γραφικότερη είναι η εξέλιξη αυτών των υποθέσεων. Μετά από την συνήθη ΕΔΕ ακολουθεί η πανηγυρική αθώωση του αστυνομικού οργάνου, όπως και έγινε στην εν λόγω υπόθεση. Τι 'χες Γιάννη, τι 'χα πάντα.

★ Ο υπουργός δημόσιας τάξης κ. Γεώργιος πρότεινε συνάντηση στη Θεσσαλονίκη εκπροσώπων των Υπηρεσιών Ασφαλείας και της Ιντερπόλ των βαλκανικών χωρών, προκειμένου να συζητηθεί η μεταξύ τους συνεργασία. Διαβαλκανική καταστολή λοιπόν, αφού φαίνεται πως η εγχώρια δεν είναι αρκετή.

★ Νομοσχέδιο κατέθεσε ο Αρσένης, υπουργός της Εθνικής τους Αμυνας, που θέλει όλους τους ανυπότακτους να υπηρετήσουν τη μαμά πατρίδα ανεξαρτήτως ηλικίας, ακόμα κι αυτοί που σήμερα είναι 49 ετών. Καλά, αυτό δεν θα είναι ελληνικός στρατός, αλλά ελληνικό ΚΑΠΗ.

★ Οχυρώνεται ο σταθμός Θεσσαλονίκης. Πιο πολλοί μπάτσοι, πιο πολλοί ρουφιάνοι, περισσότερη καχυποψία και περισσότερες αφορμές για έλεγχο στοιχείων όσων δείχνουν λίγο διαφορετικοί και όσων για διάφορους λόγους μπορούν να θεωρηθούν ύποπτοι για ο,τιδήποτε συμβαίνει στην πόλη. Θα αυξηθούν οι περιπολίες στην περιοχή του σταθμού ενώ όλη η περιοχή σφύζει από ασφαλίτες. Ίσως τώρα αναλάβουν και τον έλεγχο των εισιτηρίων στα τρένα για τις περίφημες επιχειρήσεις σύλληψης των Αλβανών.

Οι δρόμοι θα 'ναι αδειανοί...

"Η όπως στην περίπτωση μου, όταν το State Departement με την σαφέστατη εις βάρος μου ανακοίνωση, επικρίνει εμμέσως-πλην σαφώς- και την δυσφορία του προς την κυβέρνηση. Αντιλαμβάνεστε λοιπόν την πολιτική σημασία, την πολυπλοκότητα, αλλά και την εκδικητική μανία όχι μόνο των ντόπιων, αλλά και των ξένων παραγόντων ενάντια μου..."

(Γιώργος Μπαλάφας, από τη συνέντευξη του στο "ΑΛΦΑ", στο φύλλο της 3ης Φλεβάρης '96)

Αδικο αποδείχτηκε ότι είχε τελικά ο Γιώργος Μπαλάφας. Όχι εμμέσως, αλλά αμεσότητας η αμερικανική κυβέρνηση έθεσε ζήτημα παραδειγματικής τιμωρίας του, κατά την πρόσφατη επίσκεψή του Σημίτη στις ΗΠΑ. Και μάλιστα σε ανώτερο και ανώτατο επίπεδο, που σημαίνει ότι η υπόθεση του Μπαλάφα συζητήθηκε και κατά τη συνάντησή του Σημίτη με τον Κλίντον. Οι εκθέσεις των αμερικανικών μυστικών υπη-

ρεσιών θεωρούν τον Μπαλάφα "βέβαιο μέλος της 17Ν" και η ελληνική αντιπροσωπεία πιέστηκε αφόρητα για τον "κατάλληλο" χειρισμό των επερχόμενων δικών από τη μεριά των αστυνομικών και των δικαστικών αρχών. Φεύγοντας δε, έλαβαν την εντολή ("παρακλήση" κατά την διπλωματική γλώσσα) να κρατούν ενήμερη για τις εξελίξεις την αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα.

Η είδηση προέρχεται από τον "Επενδυτή" της προηγούμενης βδομάδας και η εφημερίδα συμπληρώνει ότι η ελληνική αντιπροσωπεία αιφνιδιάστηκε από την ωμή παρέμβαση των αμερικανών. Κακώς βέβαια, δεδομένου ότι η αμερικανική κυβέρνηση παίζει πάντα το χαρτί της "τρομοκρατίας", όταν θέλει να πιέσει την Ελλάδα να συγκληθεί με συνολικότερες επιλογές της. Αυτή είναι η πάγια τακτική, εξάλλου, ολόκληρης της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ στην αντιμετώπιση των διεθνών υποθέσεων. Πολύ περισσότερο δηλαδή που, λίγο πριν το προγραμματισμένο ταξίδι του Σημίτη, οι

ΗΠΑ είχαν θέσει θέμα "ασφάλειας" του διεθνούς αεροδρομίου της Αθήνας και απειλούσαν με την έκδοση ταξιδιωτικής οδηγίας.

Το επιχείρημα της ελληνικής αντιπροσωπείας ότι "η υπόθεση βρίσκεται στα χέρια της ελληνικής δικαιοσύνης, που είναι ανεξάρτητη, κλπ.", πρέπει να βρεθεί επιτέλους κάποιος να το εξηγήσει και στη "δικαιοσύνη". Δεν πρόλαβε να περάσει ούτε μια βδομάδα από την αμερικανική "παρακλήση" και το αίτημα του Μπαλάφα για ενιαία συνεδρίαση και συνένωση του συνόλου των διώξεων που του έχουν ασκηθεί, απορρίφθηκε από τον ανακριτή. Έτσι, μετά την αρχική του κατάδίκη σε φυλάκιση 10 χρόνων το προηγούμενο φθινόπωρο, δυο ακόμη δίκες προσδιορίστηκαν ξεχωριστά. Η πρώτη για τις 6 Νοέμβρη '96 για την "υπόθεση της δολοφονίας του εισαγγελέα Γ. Θεοφανόπουλου". Οι διαδικασίες συσσώρευσης ποινών στην πλάτη του Μπαλάφα, δεν έχουν ακόμα τελειώσει.

Το κείμενο αυτό θα μπορούσε βέβαια να τελειώσει με τα κλασικά περί του κινήματος αντίστασης

Εκδήλωση συμπαράστασης στον Γιώργο Μπαλάφα πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα "Άνεσις" του Αγρινίου το περασμένο Σάββατο. Η συμμετοχή ήταν μεγάλη, όπως και το πάθος όσων με την παρουσία τους έδωσαν στα ντόπια και ξένα αφεντικά να καταλάβουν ότι ο Γ. Μπαλάφας δεν είναι μόνος. Ευχαριστούμε την Β. από Αγρίνιο για τις πληροφορίες που μας έστειλε.

που πρέπει να βγει στους δρόμους και τα λοιπά. Μέχρι να γίνει όμως αυτό, οι διώξεις κατά του Γιώργου Μπαλάφα μάλλον θα έχουν πάρει ήδη επικίνδυνη τροπή. Αντίθετα με ότι θα περίμενε κανείς από την αρχική του πολύχρονη καταδίκη, η οδύσσεια του έχει μόλις αρχίσει. Και νέες βαριές φυλακίσεις, δεν μπορούν με τίποτα να αποκλειστούν. Ας ελπίσουμε ώστε τον επίλογο αυτής της ιστορίας να μην τον γράψει η εξουσία...

Μ.Κ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Για ποια γη μιλάμε;

Πάει, πέρασε άλλη μια "μέρα". Της γης στη συγκεκριμένη περίπτωση, μια προσπάθεια ξεροκισμού της καταστροφής που πλανιέται σε αέρα, νερό και χώμα, μα και πολύ πιο βαθιά. Ιδεολογικά εφόδια και αφελής προπαγάνδα των αφεντάδων του πλανήτη, να αποδείξουν-έτσι κι αλλιώς τόσα ψέματα έχουν ήδη αποδείξει- για το ποιος νοιάζεται για το περιβάλλον και την οικολογική ισορροπία και αρμονία. Το θράσος των κατ' εξοχήν ληστών των πόρων της γης, μα και των ιδίων των ανθρώπων, δε σταματάει πουθενά και από καμία ηθική ή ενδιαφέρον για τον άνθρωπο. Στην εξέλιξη της μετατροπής των πάντων σε εμπορευματικές μονάδες, υπερκέρδη για τους καπιταλιστές και τους "παροικούντες την Ιερουσαλήμ", η γνωστή συνταγή λειτουργεί για άλλη μια φορά: ας κάνουμε τον κόσμο να ξεχάσει πότε ήρθαμε και πως καθίσαμε στο σβέρκο τους μολύνοντας συνειδήσεις, αξιοπρέπεια και περιβάλλον.

Η αντιστροφή και συγκάλυψη της αλήθειας στο μεγαλείο της παράνοιας των τρελών-χωρίς εισαγωγικά-αφεντικών. Τρέλας κολλητικής και ε-

πιδημικής με τη βοήθεια των μηχανισμών χειραγώγησης και ελέγχου. Το ζητούμενο της συσσώρευσης είναι ανάλογο του πόσο ελέγχουν και πυδηγοτούν τους καπνικούς του βασιανισμένου πλανήτη. Οικολογική καταστροφή και εκμετάλλευση πάνε πακέτο, ένα σφιχτοδεμένο όπλο αποδόμησης εννοιών όπως ελευθερία, ισότητα, σεβασμός και αρμονία.

Μα μέχρι να πετάξουμε τ' αφεντικά στα τοξικά απόβλητα που στις ονειρώξεις τους-εφιάλτες μας γεμίζουν τα πάντα, το "ευλογημένο" από τους παπάδες του κράτους και της οικονομίας έργο τους συνεχίζεται και με τη δική μας ανοχή και συμμετοχή. Ο ίδιος ο πολιτισμός που έχει κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον πλανήτη-σαπισμένος και βαμμένος από το αίμα των ανθρώπων-προυποθέτει την αποδοχή του και σχηματοποιείται σε πολυσύνθετες σχέσεις και καταστάσεις.

Οι πολυεθνικές τροφίμων, ενέργειας, γενετικής κτλ αχλίνωτες μας καταστρέφουν, μας ληστεύουν και μας εκτελούν σε "τρίτο", "δεύτερο" και "πρώτο" κόσμο.

Άντε! Ας γίνουμε "δρόντα υποκείμενα" και στην επανάσταση στα μέσα παραγωγής της αστικής σκέψης, ας προτάξουμε τη συνείδηση και το πάθος της ανατροπής.

Α.Κ.

Έχει ανοιχτεί λογαριασμός για την οικονομική ενίσχυση του φυλακισμένου Θ. Τριανταφύλλη. Ο αριθμός είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τράπεζα.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Τριανταφύλλης καταδικάστηκε πρόσφατα σε 6 χρόνια φυλάκιση για την κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, ενώ η οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα έχει συνέλευση στην Αθήνα κάθε Δευτέρα στις 8 μ.μ. (Βαλτετσίου 35) και στη Θεσσαλονίκη κάθε Πέμπτη στις 9 μ.μ. (Φραγκίνης 5, Λουλουδάδικα - 2ος όροφος).

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

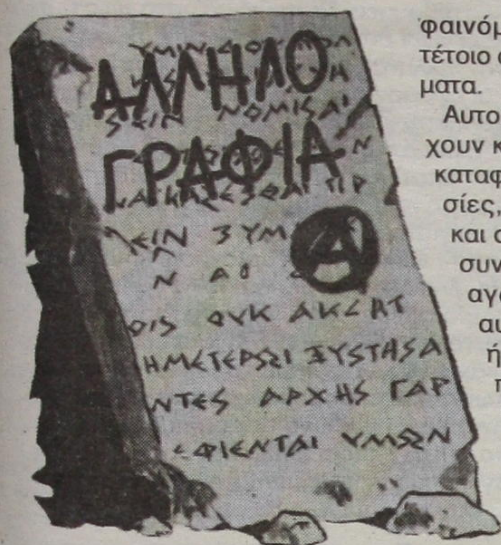


Κυκλοφόρησαν...

★ Το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο *Ο Ισπανικός "Εμφύλιος" Πόλεμος - ανατομία της ισπανικής επανάστασης*, από τις εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος. Από τις 318 σελίδες του βιβλίου, ανάμεσα στα πολύ σημαντικά ντοκουμέντα από το αρχείο της CNT - FAI (στοιχεία για την οργάνωση των κολεκτίβων και τον ελευθεριακό κομμουνισμό), ξεχωρίζουμε το 50σέλιδο κείμενο του Ρούντολφ Ρόκερ με τίτλο "Η τραγωδία της Ισπανίας", ντοκουμέντα της οργάνωσης "οι φίλοι του Ντουρρουτί", συνέντευξη της Έμμα Γκόλντμαν κ. α. Η πολύ αξιόλογη αυτή έκδοση συμπληρώνεται με 20σέλιδο φωτογραφικό παράρτημα.

★ Μηνιαία τετρασέλιδη προσούρα από Χανιώτες συντρόφους, με τίτλο "Λίγα λόγια για την αναρχία". Το πρώτο τεύχος αποτελείται από κείμενα του Ε. Μαλατέστα, ενώ το δεύτερο από κείμενα του Π. Κροπότκιν. Τα αποσπάσματα έχουν επιλεγεί με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι αρκετά κατατοπιστικά, χωρίς όμως να κουράζουν. Τα φυλλάδια αυτά είναι ένα "ευκίνητο" μέσο για την διάδοση της αναρχικής θεωρίας. Για επικοινωνία με τους Χανιώτες συντρόφους: Τ. Θ. 152 / Τ.Κ. 73110 / Χανιά Κρήτης

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Από παραδρομή δεν δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο φύλλο η διεύθυνση επικοινωνίας των εκδόσεων ΑΡΔΗΝ που κυκλοφόρησαν το τελευταίο τεύχος της επιθεώρησης ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ. Η διεύθυνσή τους είναι: Φυλής 88, 104 34 ΑΘΗΝΑ



Οι επιλογές της οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής ολιγαρχίας των τελευταίων δεκαετιών, αρχίζουν να φέρνουν τα αποτελέσματά τους και στην ελληνική κοινωνία, η οποία διαφοροποιείται με αρκετά γρήγορους ρυθμούς.

Τμήματα της κοινωνίας περιθωριοποιούνται και από ό,τι δείχνουν τα πράγματα η διαδικασία αυτή μάλλον θα ενισχυθεί καθώς οι κυρίαρχες επιλογές της αξιόπιστης ανταγωνιστικότητας και της διεθνοποίησης της οικονομίας, όπως αυτά υλοποιούνται μέσα από τη συνθήκη του Μάαστριχτ -και όποια άλλη την αντικαταστήσει- σε συνδυασμό με την κατάσταση των δημόσιων οικονομικών δεν αφήνουν πολλά περιθώρια για κάποιο "αξιοπρεπές" κράτος πρόνοιας για το γνωστό "κοινωνικό" κράτος.

Αν και στην Ελλάδα φαίνεται ότι ακόμα δεν έχει πάρει η εξαθλίωση τις διαστάσεις που έχει στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις εν τούτοις το φαινόμενο υπάρχει αναπτυσσόμενο, και λίγο η έλλειψη στατιστικών στοιχείων, λόγω ο κρυφός ρατσισμός -το 10% του εργατικού δυναμικού είναι αλβανοί οικονομικοί πρόσφυγες και παράγουν το 2,6% του ΑΕΠ- συνελούν ώστε να μην κουβεντιάζεται και να μην αναγνωρίζεται το

φαινόμενο της εξαθλίωσης ως τέτοιο από τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Αυτοί οι άνθρωποι όμως υπάρχουν και κατά περίεργο τρόπο καταφέρνουν να επιζούν, με θυσίες, με διάφορους τρόπους και οι τάξεις τους πληθαίνουν συνεχώς, παράλληλα με τις αγωνίες για τις δόσεις του αυτοκινήτου, του εξοχικού ή των φροντιστηρίων των παιδιών, των υπαλλήλων του ευρύτερου δημοσίου τομέα και των μεγάλων ιδιωτικών επιχειρήσεων, των διαφόρων "ελεύθερων" επαγγελματιών και των πάσης φύσεως μικρομεσαίων.

Ο κρατικό - γραφειοκρατικός συνδικαλισμός πνιγμένος μέσα στον "αγώνα" του για τη νομή της εξουσίας και την υπαράσπιση κάθε είδους συντεχνιακού συμφέροντος και προνομίου δεν θέλει και δεν μπορεί να εκδηλώσει τη στοιχειώδη αλληλεγγύη - που πρέπει να διατηρούμε στο βαθμό που θέλουμε ακόμα να κρατήσουμε κάποιο μέτρο- και φυσικά δεν θέλησε να βοηθήσει στην οργάνωση και πολιτικοποίηση αυτών των εξαθλιωμένων οικονομικά στρωμάτων. Εξάλλου η κοινωνική κατάσταση αυτών των ανθρώπων χρειάζεται να διατηρείται ως έχει για τα συμφέροντά της κρατικογραφειοκρατικής πυραμίδας.

Αποτελεί αυτή η κοινωνική κατάσταση τον μπαμπούλα - φόβητρο για τους "βολεμένους" ώστε να αναγκάζονται να ακολουθούν πειθήνια την νομιμότητα των ηγεσιών τους διαφορετικά...

Αυτές όμως οι αξιοσημείωτες μεταβολές στους κόλπους της κοινωνίας δεν φαίνεται να έχουν γίνει αρκούντως κατανοητές και στους κόλπους του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού κινήματος.

Το νόημα της αλληλεγγύης έχει περιορισθεί στην εκδήλωση συμπράξεων στα θύματα της κρατικής καταστολής. Πράγμα βέβαια πολύ σημαντικό, όμως όχι αρκετό. Το νόημα της αλληλεγγύης για τη δημιουργία υποφερτής κατάστασης ζωής για τα περιθωριοποιημένα στρώματα, η αντικατάσταση των "υπηρεσιών" από τις οποίες έχει ή πρόκειται να αποσυρθεί το κράτος, ή απλά αρνείται να παράσχει, το νόημα της αυτοοργάνωσης, του από τα κάτω συνεταιρισμού για την εξασφάλιση εισοδήματος, η συνεργατική αντιμετώπιση των μικρών και μεγάλων προβλημάτων της ζωής έχει αφεθεί για κάποιο απροσδιόριστο μέλλον. Και όμως. Αυτή η δραστηριότητα δημιουργεί τη βάση στην οποία μπορεί να στηριχθεί το κίνημα για να κάνει πράξη τον λόγο περί αντικρατικών και αντικαπιταλιστικών αγώνων. Το παλιό εργατικό κίνημα το γνώριζε καλά αυτό. Πρόκειται για μια στρατηγική ανάγκη, για πρά-

ξεις οι οποίες φτιάχνουν τις ηθικές αξίες, αυτές που καταστρέφει αν δεν έχει ήδη καταστρέψει ολοσχερώς ο θεός του χρήματος και της κατανάλωσης.

Όσο είναι αναγκαίο ο νέο - προλετάριος να συνειδητοποιεί μέσα από ταξικούς αγώνες την πραγματική του θέση και τη μοίρα του, άλλο τόσο είναι αναγκαίο να απεγκλωβισθεί από τον "προστατευτικό" και "πατρικό" ρόλο του κράτους και του ιδιώτη επιχειρηματία ή του επαγγελματία φιλόανθρωπου να ενηλικιωθεί ώστε να μπορέσει να κινηθεί προς την κατεύθυνση των αγώνων. Πρέπει να κινητοποιηθεί προς

την κατεύθυνση της αυτοοργάνωσης για την αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων, πρέπει να γαλουχηθεί με την πράξη στο πρόταγμα της ισότητας και της ελευθερίας, πρέπει να βιώσει σαν αξιοπρεπής και ελεύθερος άνθρωπος για να μπορέσει να απαιτήσει και να εξεγερθεί.

Δύσκολος δρόμος αλλά πολύ πιο αποτελεσματικός από τη ανάλωση σε αμφιβόλου ποιότητας αγώνες στην υπεράσπιση κάποιων προνομίων που "αγωνίζονται" για το εξοχικό τους και με κάποιο τρόπο με το δίκαιο τους αφού δεν διακρίνουν τίποτα καλύτερο.

Σ. Δ.



Αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι,

Στο 47ο φύλλο της εφημερίδας σας (23 Μαρτίου 1996) αναφερθήκατε στη γελοιότητα της "κοινωνικής και εθνικής χειραφέτησης" του νέου περιοδικού "άρδην", χωρίς παραπέρα σχόλια. Πρέπει όμως αμέσως να σχολιαστούν και να μην περάσουν απαρατήρητες δύο σημαντικές πλευρές αυτής της υπόθεσης.

1. Γίνεται προσπάθεια να εμφανιστεί το νέο εθνικιστικό περιοδικό "άρδην" σαν συνέχεια του παλιού "άρδην" του Πλάτωνος Δρακούλη. Ο Πλάτων Δρακούλης ήταν αν και μεταρρυθμιστής, ένας σημαντικός σοσιαλιστής του 19ου αιώνα, με πολλές επιδράσεις από το έργο του αναρχικού Πέτρου Κροπότκιν και το ίδιο του το περιοδικό, το παλιό "άρδην", αυτοπροσδιοριζόταν ως "μηνιαίο φύλλον των ανθρωπίνων συμφερόντων". Τί σχέση έχει τώρα με τα γενικά ανθρώπινα συμφέροντα ο εθνικισμός του νέου περιοδικού και ο εθνικιστής δήμαρχος της Καλύμνου που υψώνει (σελίδα 9 του νέου περιοδικού "άρδην") την ελληνική σημαία στην Ίμια (αυτό κι αν είναι ανθρώπινο συμφέρον !!!); Τί σχέση έχει με το σοσιαλιστικό "άρδην" του Δρακούλη ο αντιδραστικότατος υμνητής των "Βρακάδων", Κ. Ζουράρης, που είναι τακτικός συνεργάτης του νέου εθνικιστικού περιοδικού;

2. Το πρώτο τεύχος του νέου περιοδικού "άρδην" εκδόθηκε το Μάρτιο του 1996. Από το 1994 όμως, έχουν εμφανιστεί στον ελληνικό εκδοτικό χώρο οι εκδόσεις "Αρδην", που κινούνται στον ελευθεριακό χώρο και που έχουν εκδόσει, απ' ό,τι γνωρίζω, τα βιβλία: Κλάρκ, "Μάρξ, Μπακούνιν και κοινωνικός μετασχηματισμός" (1994), Μπρίντον Καρύτσας, "Γαλλικός Μάης '68, η ελευθεριακή ρωγμή" (Εκτώβρης 1995), Κροπότκιν "Η Μεγάλη Επανάσταση" (Ιανουάριος 1996), καθώς και το 10ο τεύχος του περιοδικού "Ελευθεριακή Κίνηση" (Φεβρουάριος 1995).

Έτσι γίνεται προσπάθεια από τους εθνικιστές, για την οικειοποίηση ενός ιστορικού ονόματος, που επανεμφανίστηκε στην ελληνική πραγματικότητα από τον αναρχικό ελευθεριακό χώρο, διαμέσου της εκδοτικής δραστηριότητας των Εκδόσεων "Αρδην".

Πρέπει, κατά τη γνώμη μου, από την αρχή να καταγγελλθούν αυτές οι δύο αισχρές απόπειρες του πρώην αριστεριστή, πρώην οικολόγου και τωρινού εθνικιστή Γ. Καραμπελιά.

Σωτήρης Σ. - Αθήνα



... Όταν ακούω τη λέξη δικαιοσύνη μου έρχεται στο μυαλό μια θεατρική παράσταση, με ηθοποιούς τους δικαστάδες και συνηγόρους, εκ των οποίων ο δικαστής κατέχει κάθε φορά το ρόλο του πρωταγωνιστή.

Ρόλο που τον έχει μάθει αρκετά καλά αφού η ανακοίνωση της "προμελετημένης" ποινής, κόβεται κάθε φορά στα μέτρα των αστυνομικών και πολιτικών.

Ε, όχι! Η δικαιοσύνη δεν ήταν τυφλή, ΕΣΕΙΣ την τυφλώσατε, ΕΣΕΙΣ της βγάλατε τα μάτια, αφού είστε οι βασικοί εχθροί της αλληλεγγύης, του σεβασμού της ελευθερίας, της αλήθειας. Της αλήθειας που φοβάστε και έτσι κρύβετε κάθε ψέμα σας πίσω από τις φυλακίσεις αθώων προσώπων που το μόνο "αδίκημα" που διέπραξαν, ήταν η αδιαλλαξία τους στους κρατικούς μηχανισμούς, στις πολιτικές οργανώσεις και σε κάθε είδους παράταξη. "Αδίκημα" για σας ήταν η δήλωση ότι είναι άτομα που αγαπούν την ελευθερία και μισούν την αιμοβορία σας. Άτομα που δήλωσαν ΑΝΑΡΧΙΑ για μια ζωή, που οι διάφορες στρατηγικές σας, έχουν μετατρέψει τον άνθρωπο σε μια μηχανή. Μια μηχανή που έχει μάθει να δέχεται παθητικά κάθε σας απόφαση και διαταγή. Που "πρέπει" να γελάει και να κλαίει όταν εσείς το επιθυμείτε. Που "πρέπει" να τρώει και να πίνει ότι θελήσετε ΕΣΕΙΣ.

ΤΕΡΜΑ!

Οι θεσμοί σας είναι αιτία για το ότι υπάρχει αδικία

Οι αγώνες μας είναι η ελπίδα για το ότι υπάρχει ακόμα σωτηρία
Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης
Το κράτος είναι ο μόνος παραβάτης που φυλακίζει αθώους και ελευθερώνει ενόχους.

Ελένη - Αργίριο

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ...

Σύντροφοι και συντρόφισσες έχω να καταγγείλω ένα γεγονός που συνέβη στην Κρήτη και συγκεκριμένα σε ένα χωριό, στο νομό Ηρακλείου. Όπως ξέρουμε όλοι, στην Κρήτη έχουν κατέβει τα καθάρματα του κράτους (ΕΚΑΜ) που όπως λένε ήρθαν για να σταματήσουν τις ζωοκλοπές. Πραγματικός λόγος όμως δεν ήταν αυτός, ο πραγματικός λόγος ήταν για να έρθουν άλλη μια φορά και να τρομοκρατήσουν το λαό, ώστε να μην μπορεί να σηκώσει κεφάλι.

Συγκεκριμένα, στις 25 Φλεβάρη -μέρα αποκριάς- τα καθάρματα του κράτους σταμάτησα. ένα παιδί με αυτοκίνητο και ενώ έκαναν έλεγχο στο όχημα, κάποιοι

από αυτούς βρήκε ένα πιστόλι.. Αμέσως άρχισαν να τον χτυπούν ανελέητα χωρίς κανένα δισταγμό και καμιά λύπη, του έσβησαν τσιγάρα στα χέρια, του έσπασαν τα πλευρά και τον τσάκισαν στην κυριολεξία.

Αυτήν τη στιγμή το παιδί αυτό έχει να αντιμετωπίσει τη σαπίλα του κράτους μέσα στα δικαστήρια. Ποιος ξέρει πόσοι ακόμα θα πληρώσουν για να τρομοκρατηθούν οι υπόλοιποι; Ως τότε θα είμαστε δούλοι του κράτους; Ως τότε;

Γιώργος

Σ' αυτόν τον κόσμο σ' αυτήν την κοινωνία, μια μέρα η εξεγερση δε θα είναι ουτοπία.

Το ΑΛΦΑ ζητά την κατανόησή σας για τις καθυστερήσεις που σημειώνονται στην δημοσίευση των επιστολών και των συνεργασιών που μας στέλνετε κι αυτό γιατί, όπως καταλαβαίνετε, τα κείμενά σας είναι πολλά και ο χώρος της εφημερίδας περιορισμένος. Τέλος, για όσους ενδιαφέρονται να έρθουν σε επαφή με το κοινωνικό κέντρο Ηρακλείου η διεύθυνση είναι: Τ.Θ. 1244 / 71001 ΗΡΑΚΛΕΙΟ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 51

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ



Μην έχοντας τι άλλο να κάνω για να τη γλυτώσω φθηνότερα και υπό την πίεση της οικογένειάς μου και του δικηγόρου μου, αποφάσισα ενώπιον του δικαστηρίου να δηλώσω μετάνοια για τη "συμμετοχή" μου στα επεισόδια του Πολυτεχνείου '95, καθώς και τη συμπαράστασή μου στους δικαστές και τους εισαγγελείς, που ίσως αντιμετωπίσουν κάποιους απειθαρχούς και αμετανόητους (συγ)κατηγορούμενους.

Βρέθηκα στο χώρο του Πολυτεχνείου τη 17η Νοέμβρη του 1995 για να προσφέρω κι' εγώ τον ελάχιστο φόρο τιμής (Το περιβόητο λουλουδάκι), στη μνήμη αυτών που αγωνίστηκαν για τη δημοκρατία και τις χάρες της που εμείς σήμερα απολαμβάνουμε. Μόλις κατάλαβα ότι γίνεται κατάληψη έτρεξα πανικόβλητος-η για την τηλεφωνο τους γονείς μου. Ο πατέρας μου ανησύχησε πολύ και τότε έμαθα ότι η μητέρα μου είχε πέσει στο κρεβάτι με ανεβασμένη την πίεση. Έκανα πολλές απόπειρες να βγω, φοβούμενος-η για την υγεία της μητέρας μου, αλλά οι αστυνομικοί που ήταν εξαγριωμένοι -και με το δίκιο τους- δεν άφηναν κανένα να περάσει χωρίς να τον συλλάβουν ή να τον ξυλοκοπήσουν αγριώς. Ήταν βέβαια φυσικό να έχω χάσει την ψυχραιμία τους. Ένωσα μάλιστα κοντά τους, όταν κάποια στιγμή με συγκίνησε συλλογίστηκα πως κι εκείνοι, όπως κι εγώ, βρισκόταν μακριά από την οικογενειακή εστία, που κάτι τέτοιες στιγμές την έχουν όλοι οι πιστοί στους θεσμούς του κράτους ανάγκη.

Υστερα από αμέτρητες (δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσες κύριε Πρόεδρε)

Καταδικάζω τον αναρχισμό

ως φθοροποιόν δια την οικογένεια, την πατρίδα και την θρησκεία...

προσπάθειες εγκατάλειψης του χώρου αυτού, πήγα και κάθισα σε μια αίθουσα όπου και παρέμεινα όλο το υπόλοιπο βράδυ έχοντας πάντα στη σκέψη μου τη μητέρα μου που δεν ήταν καλά.

Άκουγα βεβαίως απ' τα μεγάφωνα τις φωνές των καταληψιών να δηλώνουν την αλληλεγγύη τους σε κάποιον αναρχικό απεργό πείνας -Κώστα Καλαρέμα νομίζω- καθώς και στους φυλακισμένους του Κορυδαλλού που είχαν εξεγερθεί. Εγώ δεν έχω καμιά σχέση μ' αυτή την εξέγερση και ούτε γνωρίζω αυτό τον αναρχικό. Και όπως καταλαβαίνετε δεν θα μπορούσα ποτέ να θέσω τη ζωή μου σε κίνδυνο για αγνώστους, πράγμα που αποδεικνύει περὶ τριπλα το γεγονός ότι βρέθηκα σ' αυτό το χώρο εντελώς τυχαία.

Όσο για τους καταληψίες, δεν είδα κανένα με γυμνό πρόσωπο και άρα δεν μπορώ με βεβαιότητα να πω ότι αναγνωρίζω κάποιον απ' αυτούς. Αν όμως ήμουν σίγουρος-η για κάποιον, χωρίς ηθικό ενδοιασμό και χωρίς να καλύπτομαι με τη μαύρη κουκούλα, θα σας τον έδειχνα προκειμένου να βοηθήσω στο έργο της αστυνομίας και της δικαιοσύνης.

Άκουσα επίσης ότι πολλές σημαίες κήκαν εκείνο το βράδυ και έκλαψα πολύ. Σαφώς και καταδικάζω την πράξη αυτή σαν πραγματικός-η Έλληνας-ίδα πάντοτε πιστός-η στα έθιμα και τις παραδόσεις που

μας καθιστούν ομοεθνείς και υπερασπιστές της πατρίδας μας απέναντι στους εχθρούς της. Ποτέ δεν θα στρεφόμεν ε-νάντια σ' έναν Έλληνα είτε αυτός είναι αστυνομικός, είτε αφεντικό του πατέρα μου, είτε στον πατέρα μου (κι ας δένει τη μητέρα μου), είτε σ' έναν δικαστικό που καλείται να με δικάσει. Θα στρεφόμεν όμως ενάντια σε οποιονδήποτε πλήττει την εθνική ομοψυχία διαταράσσοντας την κοινωνική γαλήνη που η πρώτη διασφαλίζει, είτε αυτός είναι φτωχός, είτε αδικημένος (άλλωστε ο καθένας είναι υπεύθυνος για τη μοίρα του).

Καταδικάζω επίσης τις πράξεις βίας που έλαβαν χώρα στο Πολυτεχνείο την 17η Νοέμβρη '95, τις οποίες κάποιον ασυνείδητοι μειοψηφικοί ορίζουν ως απελευθερωτικές και ενάντια στη νόμιμη βία που εισπράττουν καθημερινά μέσα στην οικογένεια, το σχολείο, το στρατό, την δουλειά ή τη φυλακή. Συμπονώ τους φτωχούς πρυτάνεις καθώς και τους φτωχότερους διευθυντές και μετόχους τραπεζών που κάθε φορά πλήττονται βαριά απ' το επαίσχυντο συναίσθημα της κοινωνικής αδικίας που φέρουν αυτοί οι ασυνείδητοι.

Δεν έχω καμιά σχέση με τα άτομα που συνέλαβε -μαζί κι εμένα- η ελληνική αστυνομία στις 18/11 και δεν θα ήθελα να επιβαρυνθεί η θέση μου από κάποια δική τους ίσως προκλητική στάση μέσα στις δικαστι-

κές αίθουσες. Πιστεύω μάλιστα πως ούτε κι εκείνοι θα θέλουν να έχουν σχέση μ' έναν Έλληνα υπάκουο υπήκοο σαν κι εμένα και εφόσον φέρω όλα τα συνεπακόλουθα χαρακτηριστικά αυτής της ταυτότητας.

Είμαι σ' αλήθεια το ζωντανό πειστήριο της αποτελεσματικής κατασταλτικής πολιτικής που ακολουθήσατε. Κρίνετε με α-θώο γιατί είναι κρίμα.

Υ.Γ. Θέλω να ευχαριστήσω επίσης τον Ζερβακάκη που μέσα σ' ένα γενικευμένο κλίμα απειθαρχίας κατά τη διάρκεια του αυτόφωρου των 137 είχε το θάρρος να διαχωριστεί απ' τους ταραξίες που βεβήλωσαν τόσο απροκάλυπτα το θεσμό της δικαιοσύνης και να παρουσιαστεί στο δικαστήριο υπερασπιζόμενος όλα όσα κι εγώ σήμερα υπερασπίστηκα.

Ευχαριστώ.

Προκύρηξη που μοιράστηκε στα δικαστήρια.



Για την αποφυλάκιση των χουντικών

Το παζλ είναι πλήρες. Δεν λείπει κανείς. Ο μεγαλοδικηγόρος -ο πρώτος μηνύσας της χούντας, ο μεγαλοδημοσιογράφος -σφραγίδα της αριστερής διανοήσης του τύπου, ο πολιτικός -εκείνος για τον οποίο γράφτηκε το τραγούδι "χτυπάνε στη τάρτα τον Αντρέα" - που έκανε ό-ταν παιζόταν στις συναυλίες πολλούς να σκιρτήσουν. Είναι και άλλοι πολλοί με ανάλογες ιδιότητες.

Όλοι τους συμφωνούν. Οι τέσσερις εναπομείναντες χουντικοί πρέπει να αφεθούν ελεύθεροι. Το θέμα το αναλύουν και το καλύπτουν από όλες τις μεριές. Περίσσευμα ανθρωπισμού, υπέρτατη δημοκρατική ευαισθη-

σία, εμβέλεια πολιτικής σκέψης (να δείξουμε πως η δημοκρατία είναι ισχυρή), λόγοι τεχνικοί, νομικής συνέπειας.

Το γεγονός πως η πλειοψηφία αυτών που πρωτοστατούν στην ανακίνηση αυτή του θέματος είναι άνθρωποι που διώχθηκαν και βασανίστηκαν από τη χούντα, κάνει ακόμα πιο βδελυρή την εικόνα τους και απομυθοποιεί και τα τελευταία ψήγματα αξιοπρέπειας για τη στάση που κράτησαν, έστω και για μια στιγμή, στη ζωή τους.

Πρέπει λοιπόν να ελευθερωθούν οι χουντικοί ή να πεθάνουν στη φυλακή; Αυτά τα ερωτήματα μπαίνουν γιατί ο χρόνος κύλησε, οι συνειδήσεις αμβλύνθηκαν. Που

είναι οι χιλιάδες λαού που φώναζαν "δώστε τη χούντα στο λαό".

Κανείς από όλους αυτούς τους δημοκράτες δεν αναρωτιέται: Γιατί και πώς τόσοι χουντικοί έχουν ήδη αφεθεί ελεύθεροι; Γιατί άλλοι δεν συνελήφθησαν ποτέ; Γιατί άλλοι, όχι απλώς επέζησαν, αλλά δεν έφυγαν ποτέ από πόστα στην αστυνομία, στις ένοπλες δυνάμεις, σε διάφορα σημεία του κρατικού μηχανισμού και μόνο για βιολογικούς λόγους τους αποσύρουν κατά διαστήματα;

Ποιος ασχολήθηκε με όλα αυτά; Πότε αποδόθηκε, πότε θα αποδοθεί δικαιοσύνη; Σίγουρα όχι σε αυτή τη δημοκρατική κοινωνία!

Κανείς δεν μιλά για αυτά πια. Η δημοκρατία τους είναι τόσο ισχυρή που τα κατάπιαν όλα αυτά, αλλά αν δεν τα συζητούν, είναι σαν να μην συνέβησαν.

Η "μεγαλοψυχία" όμως, ο καιροσκοπισμός κάποιων πολιτικών όπως ο Λεντάκης (να εύχεται να ξεχάσει η ιστορική μνήμη αυτή του κυρίως την σελίδα), η έλλειψη ενεργής πλέον κινηματικής δράσης, που έχει κάνει άλλους να ξεκουτιάνουν τελείως σε συνδυασμό με το βόλεμα τους, όλα αυτά παντρεύονται με εκπληκτικό συγχρονισμό.

Οι νεκροί της άλλης όχθης δεν έχουν δικαιώματα πια. Σας κα-

λούν τα πνεύματα, που πλανιούνται πάνω από την πόλη, πάνω από την ιστορία. Οι νεκροί του Πολυτεχνείου '73, ο Μανδηλαράς, ο Παναγιώλης (όλοι ξέρετε γιατί τον δολοφόνησαν), το σακατεμένο σώμα του Μουστακλή, οι νεκροί και οι αγνοούμενοι της Κύπρου, όλοι αυτοί που ζουν, δεν μιλούν, αλλά θυμούνται...

Και για να μιλήσουμε για το σήμερα. Η δημοκρατία σας είναι ισχυρή. Τόσο ισχυρή, που νεοναζι καίνε, χτυπούν και βασανίζουν μετανάστες, όχι μόνο στη Γερμανία... Σπάνε τα κεφάλια διαφόρων μελών πολιτικών ομάδων ή μεταναστών ή απλών νεολαίων στην Ελλάδα... Πέρασε, δεν πέρασε ένας χρόνος από το μαχαίρωμα του νεαρού Σταθόπουλου από κάποιον χρυσαυγίτη, οι αγανακτισμένοι πολίτες-χρυσαυγίτες στέκονται εκεί έξω από κάθε Πολυτεχνείο, από κάθε σύγκρουση και δεν είναι η άλλη ομάδα, όπως λέμε Παναθηναϊκός-Ολυμπιακός, δηλαδή φασίστες εναντίον αναρχικών. Είναι αυτοί που πρόθυμα θα οδηγήσουν τα τανκς σε επόμενα Πολυτεχνεία, σε χούντες που θα γεννηθούν με τα μυαλά που κουβαλάτε, όψιμοι χριστιανοί.

Αφού διαθέσετε τέτοια αποθέματα δημοκρατικής ευαισθησίας φροντίστε τουλάχιστον να το ξεδέψετε σωστά, γιατί το άδικο μεγαλώνει μέρα με τη μέρα και στο τέλος θα σας πνίξει όλους. Ξο-

δέψτε τη "περίσσια εντιμότητα και δικαιοσύνη" σας.

-για την υπόθεση Μπαλάφα

-για την υπόθεση Χαμντάν

-για τις δίκες του Πολυτεχνείου '95 (γιατί όσο θέλετε να σταματήσετε το χρόνο στο '73, ήρθε το '80, το '85 αλλά ήρθε και το '95 για να αποδείξει τι σημαίνει ισχυρή δημοκρατία).

-για το ρόλο που υπηρετεί η δημοκρατική σας αστυνομία και οι δημοκράτες δικαστές.

Κερδίστε την πολιτική υπεραξία που γυρεύετε, ή κάτι που να αξίζει τουλάχιστον.

Το δίλημμα μέσα ή έξω οι χουντικοί, είναι πλαστό και αδιάφορο. Αυτό που ενδιαφέρει είναι να θυμόμαστε, να μην ξεχνάμε την ιστορία μας όσο και αν κάποιον καθεστωτικό και άλλοι υιοθετημένοι από την εξουσία στην πορεία της ζωής τους, προσπαθούν να μας πείσουν πως δεν υπάρχει παρελθόν, πως δεν συνεχίζεται η ιστορία, πως δεν θα υπάρξει μέλλον...

Χούντα ή δημοκρατία η δομή είναι η ίδια: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ.

Και όσο θα είναι αυτή η δομή, η εικόνα της κοινωνίας θα είναι το ίδιο αποτρόπαιη και μισητή. Εκεί είναι ο στόχος, αυτή τη δομή πρέπει να πολεμούμε...

ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Για τη Διεθνή της Ελπίδας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

προσφέρουν το κενό, στη θέση της ζωής μας προσφέρουν τη διεθνή του τρόμου."

Έτσι ξεκινούσε η "1η Διακήρυξη της Realidad" με την οποία, στις 26 Γενάρη του 1996, οι ζαπατίστας πρότειναν την πραγματοποίηση μιας "Δημιουργικής Συνάντησης για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό", που στόχο θα είχε να συμβάλει στη δημιουργία της "Διεθνούς της Ελπίδας". Σύμφωνα με την πρόταση του EZLN, πριν τη Δημιουργική Συνάντηση θα έπρεπε να προηγηθούν προπαρασκευαστικές συναντήσεις σε κάθε ήπειρο. Με συμφωνία όλων των ευρωπαϊκών ομάδων αλληλεγγύης, η Πρώτη Ευρωπαϊκή Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό θα πραγματοποιηθεί από τις 30 Μάρ ως τις 2 Ιούνη του 1996 στο Βερολίνο, στη Γερμανία.

Η θεματολογία της Συνάντησης παραμένει ανοιχτή. Θα βασιστεί στα γενικά θέματα που προτάθηκαν από τον EZLN: Οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές όψεις του πώς ζεις υπό το νεοφιλελευθερισμό, πώς αντιτάσσεται, πώς αγωνίζεσαι και προτάσεις αγώνα ενάντια του και για την ανθρωπότητα.

Τονίζουμε ότι η Συνάντηση δεν καλείται απλά "ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό" αλλά και "για την Ανθρωπότητα", δηλαδή για την αναζήτηση του ανθρώπινου.

Υπενθυμίζουμε ότι η Συνάντηση καλείται με πρωτοβουλία των ζαπατίστας. Είναι ένα κάλεσμα ανοιχτό, με μια θεματολογία ανοιχτή. Βέβαια, αυτό δε σημαίνει ότι δεν απαιτούνται οργανωτικές προσπάθειες. Έτσι η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, διοργανώνει το Σάββατο 4 και την Κυριακή 5 Μάρ, στη Θεσσαλονίκη, στο αμφιθέατρο της ΦΜΣ, συνάντηση προετοιμασίας των συμμετοχών από την Ελλάδα (η προθεσμία για να δηλωθούν συμμετοχές για το Βερολίνο λήγει στις 10 Μάρ). Θα υπάρξουν συζητήσεις πάνω στους άξονες που τέθηκαν από τον EZLN, θα γίνει ενημέρωση για τις εξελίξεις στις υπόλοιπες χώρες και το Μεξικό, θα οριστικοποιηθούν οι συμμετοχές και θα συγκεντρωθούν χρήματα για να ενισχυθούν οι προσπάθειες των συντρόφων του Βερολίνου. Οι συζητήσεις θα αρχίσουν, το Σάββατο στις 11.30 π.μ. και την Κυριακή στις 12.30μ.μ. Όσοι ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στην συνάντηση, μπορούν να επικοινωνήσουν με την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης μέσω της διεύθυνσης Τ.Θ. 500 42, Τ.Κ. 54 013, Θεσσαλονίκη και του αριθμού fax: 031-207.093.

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, Θεσσαλονίκη, Απρίλης 1996-

"Υπαρκτός" συνδικαλισμός

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

καταλαβαίνοντας πως σε λίγο καιρό, σε λίγα χρόνια θα αδυνατούν ακόμα και να επιβιώσουν, θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των εξαθλιωμένων των μητροπόλεων της δύσης, που ακόμα δεν τους έχουμε δει, για τους ιδιαίτερους λόγους της ελληνικής πραγματικότητας, με την συνοχή -ακόμα- της οικογένειας και της ιδιαίτερης σχέσης με την επαρχία,

110 χρόνια μετά, η εργατική τάξη έχει πεθάνει. Οι αγώνες των υπολειμμάτων της περιχαράκωνται γύρω από τα "κεκτημένα" δικαιώματα του παρελθόντος που καταπατούνται. Τα τελευταία απομεινάρια της οδηγούνται στο περιθώριο της αγοράς εργασίας. Η ανάπτυξη της τεχνολογίας με υπερβολικούς ρυθμούς, την καθιστά μη χρήσιμη στη διαδικασία παραγωγής. Η ελαχιστοποίηση του κόστους παραγωγής και ο επανειληγμένος του κέρδους που δεν ανήκει στο μεγάλο κεφάλαιο, θα οδηγήσει σημαντική μερίδα εργαζομένων και μι-

κροϊδιοκτητών στην εξαθλίωση. Το μέλλον είναι η φτώχεια, που ολοένα διευρύνεται πίσω από τη βιτρίνα της ευμάρειας, της καλοπέρασης και του θαύματος.

Η εξαθλίωση και η φτώχεια όμως δεν σημαίνει ότι είναι η αναγκαία και ικανή συνθήκη ώστε να συνειδητοποιηθούν κάποια κοινωνικά κομμάτια. Ο ατομικισμός και το προσωπικό βόλεμα είναι αντάξιοι εχθροί της αλληλεγγύης μέσα σε μια τέτοια διαδικασία. Το μόνο σίγουρο είναι ότι τα εργατικά κινήματα είναι, πια, στο τέλος τους και μια καινούρια εποχή αρχίζει. Τα στερεότυπα του παρελθόντος ανήκουν στο καλδί της ιστορίας. Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια και επίμονη δουλειά, ώστε να καταλάβουμε τις νέες συνθήκες, ώστε να μπορέσουμε να παρέμβουμε καταλυτικά προς την κατεύθυνση της επαναστατικής προοπτικής, προς την κοινωνική απελευθέρωση.

Δ. Μ.

ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ!...

Νέα συνάντηση κορυφής των "επτά"

Μετά την καμπάνια "50 χρόνια είναι αρκετά" που έγινε με την ευκαιρία των πενήντα χρόνων της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, οι οργανώσεις ανθρωπιστικής αριστεράς και του τρίτου κόσμου προτείνουν την κινητοποίηση και τη διοργάνωση μιας αντι-συνάντησης κορυφής με το σύνθημα "Ανεργία, χρέος, πόλεμος, φτάνει πια!". Για το σκοπό αυτό δημιούργησαν τη σύμπραξη "Οι άλλες φωνές του πλανήτη" με την προσδοκία να ακουστεί η φωνή τους ενάντια στις υπερβάσεις και τις καταχρήσεις της παγκοσμιοποίησης. Μια καμπάνια, που για άλλη μια φορά, καταγγέλλει τις συνέπειες του καπιταλισμού χωρίς ποτέ να τον κατονομάζει, πράγμα που αφήνει να εννοηθεί πως είναι εφικτή η μεταρρύθμισή του και πως η εναλλακτική λύση στην "ενιαία σκέψη" είναι η δημοκρατική διαχείριση της παγκόσμιας οικονομίας...

Η ιστορία έχει βαλτώσει, και όπως με την εκστρατεία "Φτάνει πια!" του 1989, οι συλλογικότητες και οι ριζοσπαστικές οργανώσεις αρνούνται να συνεργαστούν με το ετερόκλητο σύμφυρμα των δημοκρατών και της πέρας της αριστεράς αριστεράς, προκειμένου να εκφράσουν την ανάγκη της ρήξης με το σύστημα αυτό και όχι την απλή μεταρρύθμισή του...

Να δημιουργήσουμε ένα ριζοσπαστικό χώρο

Εδώ και αρκετούς μήνες, με την πρωτοβουλία του δικτύου No Passaran πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις προς την ελευθεριακή κατεύθυνση, για να αναπτύξουν μια αντιιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική καμπάνια, συνεχίζοντας τη δουλειά που είχε γίνει γύρω από τις πρωτοβουλίες "Ενάντια στο αποτρόπαιο χρέος", "Φτάνει πια με τη φτώχεια του Νότου" (1) (1990), καθώς κι απ' αυτήν ενάντια στη γαλλοαφρικανική συνάντηση κορυφής στο Μπιαρίτζ, το φθινόπωρο του 1994...

Μετά τις γνωστές δυσκολίες (οργανωτικές καθυστερήσεις, διαφορετικά ενδιαφέροντα, δομικές αδυναμίες των ελευθεριακών ρευμάτων...), διαμορφώθηκε ένα κάλεσμα στη "Λυών, ενάντια στους 7, ενάντια στο χορό

των βαμπίρ" με την προοπτική της δημιουργίας μιας εθνικής καμπάνιας, συγκροτημένης γύρω από τοπικές συλλογικότητες, της οποίας η κατάληξη θα είναι μια διαδήλωση στη Λυών στις 22 Ιούνη και ένα φόρουμ συζητήσεων στις 23.

Να πολλαπλασιάσουμε τις πρωτοβουλίες

Με το κάλεσμα αυτό προτρέπουμε στη δημιουργία μιας ομάδας τοπικών αντι-G7 κατ' εικόνα αυτών που λειτουργούν ήδη στη Λυών, τη Νάντη, την Τουρ... Εκτός από την κινητοποίηση του Ιούνη στη Λυών, οι συλλογικότητες αυτές έχουν προς το παρόν σκοπό να αναπτύξουν δραστηριότητα ενάντια στους 7, διανέμοντας κοινό υλικό (ένα τετρασέ-

λιδο προετοιμάζεται, αφίσες υπάρχουν ήδη στη Λυών, ενώ από τη Νάντη διανέμονται κείμενα και αναλύσεις για την παγκοσμιοποίηση), αναπτύσσον-

τας τοπικές πρωτοβουλίες (εστίαση σε οικονομικά συμφέροντα, διοργάνωση ανοιχτών συζητήσεων) και πραγματοποιώντας κάθε μορφή δράσης και συζήτησης που οδηγεί στην ανατροπή της καθεστηκυίας συνείδησης.

Η επιτυχία της πρωτοβουλίας αυτής θα εξαρτηθεί από τη δυναμική των ατόμων, των ομάδων και των ριζοσπαστικών οργανώσεων καθώς κι από την πολιτική τους βούληση να διακηρύξουν τις επαναστατικές τους θέσεις.

Οι ήδη υπάρχουσες επαφές με τις επιτροπές Chiapas, τις επιτροπές Somport, το Αυτόνομο Δίκτυο της Βρετανίας θα πρέπει να επιτρέψουν τη σύγκληση των πρωτοβουλιών γύρω από το κάλεσμα αυτό καθώς και το ξεπέρασμα των "συνόρων" του ελευθεριακού ρεύματος.

Ας μην περιμένουμε το Μάη για να βγούμε από το χειμώνα κι ας περάσουμε στην επίθεση ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση.

(από το περιοδικό της Οργάνωσης Ελευθεριακών Κομμουνιστών, τεύχος Απριλίου)

(1) Στα γαλλικά πρόκειται για λογοπαίγνιο μεταξύ της έκφρασης *Ras-le-Boi* που σημαίνει Φτάνει πια και της *Baule* που είναι μπουρζουάδικη περιοχή της νότιας Γαλλίας, κάθε άλλο παρά φτωχής.

Η επόμενη συνάντηση κορυφής των 7 ηγετών των περισσότερο αναπτυγμένων χωρών θα πραγματοποιηθεί αυτόν το χρόνο στη Λυών, με κεντρικό θέμα το ζήτημα της εργασίας.

Εδώ και πολλά χρόνια, οι συναντήσεις αυτές, όπως όλες οι συναντήσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας αποτελούν την αφορμή για σημαντικές κινητοποιήσεις για όσους αρνούνται τη Νέα Παγκόσμια Τάξη και διαμαρτύρονται ενάντια στη στρατιωτική, πολιτική και οικονομική ηγεμονία των κυρίαρχων αυτού του κόσμου.

ΚΑΛΕΣΜΑ

για το συντονισμό των ομάδων αντι-G7

Στη Λυών ενάντια στους 7, ενάντια στο χορό των βαμπίρ!

Από τις 27 ως τις 29 Ιούνη οι ηγέτες των 7 περισσότερο αναπτυγμένων χωρών της γης (Ην. Πολιτείες, Ιαπωνία, Γερμανία, Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, Ιταλία, Καναδάς και προσκεκλημένη η Ρωσία) θα βρεθούν σε μια συνάντηση κορυφής επικεντρωμένοι στην εργασία προκειμένου να προσδιορίσουν και να συντονίσουν τις ενέργειές τους. Και αυτό γιατί οι Μεγάλοι αυτού του κόσμου ενδιαφέρονται έντονα για τα κοινωνικά προβλήματα, ιδίως όταν αυτά απειλούν να αναστατώσουν την τάξη για την οποία με τόσο πάθος αγωνίζονται να βασιλεύσει.

Οι φύσει φιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζονται στα τέσσερα σημεία του πλανήτη εδώ και 15 χρόνια καταδεικνύουν την αυξανόμενη αλληλοσύνδεση των "εθνικών οικονομιών" και την αποφασιστική σημασία των μεγάλων πολυεθνικών εταιριών, περιορίζοντας διαρκώς τα περιθώρια κινήσεων των Κρατών. Οι οικονομικές αγορές επιβάλλουν τα απαραίτητα. Οι κυβερνήσεις παίζουν, τρόπον τινά, το ρόλο των απλών υπερεργολάβων της "παγκόσμιας καπιταλιστικής επιχείρησης", έχοντας ως καθήκον την εξασφάλιση της διατήρησης της "κοινωνικής ειρήνης" μεθοδεύοντας την επιδείνωση των συνθηκών εκμετάλλευσης όλων αυτών που υφίστανται τον καπιταλισμό.

Απέναντι σ' αυτήν τη λογική γεννιούνται αντιστάσεις: είτε αυτές είναι στην Chiapas, είτε στη Γαλλία το Δεκέμβριο του '95, θα πρέπει, περισσότερο παρά ποτέ, να αδράξουμε τις ευκαιρίες για να διακηρύξουμε τη σχέση αιτίας - αιτιατού μεταξύ των αποφάσεων που υπογράφονται σε συναντήσεις κορυφής των 7 και των συνεπειών στις ζωές μας (ανεργία, υγεία, σύνταξη, μισθοί κλπ).

Η Λυών θα πρέπει να είναι το ραντεβού της διαμαρτυρίας ενάντια στη Νέα Παγκόσμια Τάξη, για τους "κολασμένους της γης" και για όλους όσους δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους σε έναν κόσμο όπου η ελευθερία υπολογίζεται με μονάδα μέτρησης την κυκλοφορία των εμπορευμάτων και των πολιτικών συμφερόντων των Κρατών και των κυρίαρχων ελίτ.

Να ανατρέψουμε την τάξη του κόσμου!

- είτε πρόκειται για τη γαλλική νεοαποικιακή λογική στην Αφρική (Ρουάντα, Μπουρούντι...), για το διαμελισμό της πρώην Γιουγκοσλαβίας, ή την πολιτική κυριαρχία των Ηνωμένων Πολιτειών, πραγματικό χωροφύλακα του κόσμου...

- είτε πρόκειται για τις καταστροφικές για το περιβάλλον πολιτικές (Αμαζόνιος, Somport, ρύπανση των θαλασσών...) και τις πυρηνικές δοκιμές στη Γαλλία ή την Κίνα...

- είτε πρόκειται για τις πολιτικές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας που επιβάλλονται στις λεγόμενες "αναπτυσσόμενες" χώρες και που μεταφράζονται σε μεγαλύτερη φτώχεια και κοινωνική βία...

Οι λαοί θυσιάζονται στο βωμό της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και των δυναμικών σχέσεων των μεγάλων δυνάμεων. Απέναντι σ' αυτό το μοίρασμα του πλανήτη από τους "μεγάλους" που απολαμβάνουν το δικαίωμα να αποφασίζουν για τις τύχες των λαών, ας δράσουμε κι ας οργανώσουμε τη διεθνή αλληλεγγύη.

Να αντισταθούμε στην καπιταλιστική τάξη!

- ενάντια στην Ευρώπη - φρούριο που σκληραίνει καθημερινά τη νομοθεσία κατά των μεταναστών (κατάργηση του δικαίωματος ασύλου, νόμος Toubon...) και ευνοεί την άνοδο του ρατσισμού.

- ενάντια στη λογική της τάξης και της ασφάλειας που μεταφράζεται σε μεγαλύτερη απομόνωση και κοινωνικό έλεγχο.

- ενάντια στις απόπειρες εξάλειψης των μειονοτικών πολιτισμών των κοινοτήτων των μεταναστών καθώς και των λαών της Βρετάνης, της Κορσικής, των Κανάκ, των Βάσκων, των Πολυνησίων..., εν δυνάμει ομάδες αντίστασης κι αλληλεγγύης.

- ενάντια στις βιομηχανικές αναδιαρθρώσεις, τις μεταγκαταστάσεις, και την ανάπτυξη των προσωρινών μορφών εργασίας, να επαναπροσδιορίσουμε τις ανάγκες που είναι κοινωνικά χρήσιμες στις κοινωνίες μας (γιατί παράγουμε, πώς, για ποιον;)

- ενάντια στις συνθήκες ζωής που καθορίζονται από τα εισοδήματά μας (απαγορευτικά ενοίκια, εμφάνιση υπεραγορών με εκπτώσεις για να μπορούν οι φτωχότεροι να συνεχίσουν να καταναλώνουν προϊόντα χαμηλότερης ποιότητας, φυσικά!...)

- ενάντια στο σεξισμό της κα-

θημερινότητας που δεν είναι παρά ο καθρέφτης του κυρίαρχου μοντέλου στο οποίο θέλουν να μας εγκλωβίσουν (οι γυναίκες στο σπίτι ή σεξουαλικό αντικείμενο ανάλογα με τις συνθήκες, οι ομοφυλόφιλοι μια γκετοποιη-

μένη μειονότητα...)
Να μην αφήσουμε τον καπιταλισμό να μας εγκλωβίσει στη λογική του αποκλεισμού, να αρνηθούμε την ανάδειξη αποδιοπομπαίων τράγων!

Να επιβάλουμε την κοινωνία ενάντια στο Κράτος!

- για να τελειώνουμε με την υπάρχουσα τάξη πρέπει να δράσουμε για να κατανοήσουμε και να ελέγξουμε τις συνθήκες της ύπαρξής μας.

- για μια πρακτική διεθνιστική αλληλεγγύη στους λαούς που αγωνίζονται, για την κοινωνική και εθνική χειραφέτηση και για τη στήριξη των προσφύγων και των παρανόμων (Βάσκων, στερημένων του δικαιώματος ασύλου...)

- για να πραγματοποιήσουμε αυτό που θεωρούμε κοινωνικά χρήσιμο, να ιδιοποιηθούμε συλλογικούς χώρους που δημιουργήσουμε αντικαπιταλιστικές, εναλλακτικές συλλογικότητες συγκεκριμένες: καταλήψεις, εναλλακτικά κέντρα, κοινωνικά κέντρα, εναλλακτικά σχολεία...

- για να αρνηθούμε τις θεσμικές και κρατικές διαμεσολαβήσεις, να πολλαπλασιάσουμε τις εμπειρίες αυτοδιεύθυνσης και άμεσης δημοκρατίας, για να επιβάλουμε τα ταξικά μας δικαιώματα

Να σταματήσουμε να πιστεύουμε πως υπάρχει ένας καπιταλισμός με ανθρωπινό πρόσωπο και πως αλλάζοντας τους πολιτικούς, θα ήταν εφικτή μια άλλη πολιτική μέσα σ' αυτό το σύστημα. Το Κράτος και οι εθνικές αστικές τάξεις δεν έχουν παρά τα δικά τους συμφέροντα. Να επιβάλουμε τα δικά μας: να καταστρέψουμε τον καπιταλισμό!

Δεν είναι η εργασία που πρέπει να μεταρρυθμίσουμε, είναι ο καπιταλισμός που πρέπει να εξαλείψουμε!

Ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, διεθνιστική αλληλεγγύη!

Διαδηλώνουμε στη Λυών στις 22 Ιούνη! Συζητάμε για όλα αυτά τα προβλήματα, για να προσπαθήσουμε να πραγματώσουμε δημιουργικές ουτοπίες και εναλλακτικές πρακτικές ενάντια στην τάξη αυτού του κόσμου κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων της 22ης και 23ης Ιούνη, στη Λυών.

**Συντονιστικό Ομάδων
Ενάντια στους 7
(Λυών, Νάντη, Τουρ...)**

Για πληροφορίες:

GAG7 Lyon, c/o La Gryffe, 5 rue Sebastien, Gryphe, 69007 Lyon.
GAG7 Nantes, c/o Le Local, 16 rue Sanlecque, 44000 Nantes.
GAG7 Tours, c/o Grolito / F.A. B.P. 2114, 37021 Tours Cedex.





Εργατικοί αγώνες στο Μπαγκλαντές

ΤΟ ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ (πρώην Ανατολικό Πακιστάν) έγινε ανεξάρτητο μετά από ένα τρομαχτικό εμφύλιο πόλεμο κατά τη διάρκεια του οποίου πέθαναν εκατομμύρια άνθρωποι, είτε από τις σφαίρες του στρατού του Πακιστάν, είτε από την πείνα. Έκτοτε, η εξουσία βρίσκεται στα χέρια αλληπαλλήλων πραξικοπηματιών που εκφράζουν τις διαφορετικές ομάδες συμφερόντων της στρατιωτικής και πολιτικής γραφειοκρατίας. Το μόνο που παρέμεινε πάντως αμετάβλητο είναι η αθλιότητα και η καπιταλιστική εκμετάλλευση. Τα τελευταία χρόνια, την χώρα κυβερνά το Εθνικό Κόμμα του Μπαγκλαντές, που ανέβηκε στην εξουσία μετά από εκτεταμένη εκλογική νοθεία. Πρόκειται για ένα συνασπισμό των αντιμαχόμενων ομάδων που κοι στο παρελθόν κατείχαν την εξουσία. Όταν επισκέφθηκε τη χώρα, η πολιτική κατάσταση ήταν ιδιαίτερα τεταμένη. Υπήρχαν συνεχείς βίαιες διαδηλώσεις και συμπλοκές ανάμεσα στους φανατικούς ισλαμιστές και τις οργανώσεις της αριστεράς. Εκείνες τις μέρες, μια ομάδα φονταμενταλιστών είχε πυρπολήσει τις κατοικίες φοιτητών που "παράβιαζαν τον ισλαμικό νόμο", σκοτώνοντας δύο άτομα. Στη συνέχεια, κάποιοι φοιτητές κατασκήνωσαν σε ένα πάρκο και ξεκίνησαν απεργία πείνας, διαμαρτυρούμενοι για την παθητική στάση των αστυνομικών που παρακολουθούσαν αμέτοχοι τους εμπρησμούς. Απ'ότι φαίνεται, το φοιτητικό κίνημα ελέγχεται από το Εργατικό Κόμμα του Μπαγκλαντές, ένα κόμμα με κομμουνιστική φρασεολογία αλλά σοσιαλδημοκρατική πρακτική.

Η χώρα ζει σε πλήρη εξαθλίωση. Υπάρχουν εκατοντάδες ζητιάνοι στους δρόμους της πρωτεύουσας, μερικοί από τους οποίους απλώς κείτονται στο έδαφος περιμένοντας να πεθάνουν από την πείνα. Πολλές φορές συνάντησα ανθρώπους που μου πρόσφεραν τα μωρά τους για να τα πάρω μαζί μου στο εξωτερικό, γιατί ήταν βέβαιοι πως μένοντας εκεί θα πέθαιναν από την πεί-

να ή από αρρώστιες. Όσοι καταφέρνουν να βρουν δουλειά και να έχουν κάποιο εισόδημα, δεν ζουν σε ιδιαίτερα καλύτερες συνθήκες. Επισκεφθήκαμε μια περιοχή εργατικών κατοικιών. Τα σπίτια ήταν χτισμένα πάνω από το νερό μιας λίμνης, υπερυψωμένα σε καλάμια μαμπού. Εκεί ζούσαν χιλιάδες άτομα, οι περισσότεροι εργάτες σε υφαντουργεία. Δεν υπήρχαν εγκαταστάσεις ούτε ύδρευσης, ούτε αποχέτευσης. Η λίμνη ήταν ένας ανοιχτός βόθρος. Η τουαλέτα δεν ήταν παρά μια τρύπα στο πάτωμα, από όπου έπεφταν όλες οι ακαθαρσίες στο νερό της λίμνης, ενώ λίγο παραδίπλα υπήρχαν άνθρωποι που καλλιεργούσαν ρύζι. Με μια πρώτη ματιά θα πίστευες ότι οι κατοικίες ήταν αυθαίρετα χτίσματα. Όμως, όχι. Όσοι έμεναν εκεί πλήρωναν νοίκι, 8.000 δρχ το μήνα, ποσό που αντιστοιχεί στο μηνιαίο ενός εργάτη ιματισμού. Σε αντάλλαγμα για ένα δωμάτιο με στρώματα στο πάτωμα, όπου συνήθως μένουν οχτώ άτομα...

Η Εθνική Ομοσπονδία Εργατών Ιματισμού (NGWF) ιδρύθηκε το 1990 και σήμερα αριθμεί γύρω στις 20.000 μέλη, σε μια χώρα με συνολικό εργατικό δυναμικό περίπου ενός εκατομμυρίου ατόμων. Εδώ και σχεδόν δύο χρόνια έχει επαφές με την αναρχοσυνδικαλιστική διεθνή (AIT). Η NGWF υπάρχει σε όλες τις βιομηχανικές περιοχές του Μπαγκλαντές, αλλά οι περισσότερες δυνάμεις της βρίσκονται στην πρωτεύουσα, Ντάκα. Οι εργάτες συνήθως δουλεύουν και τις επτά μέρες της βδομάδας, από τις 8 το πρωί μέχρι τις 8 το βράδυ, συχνά και περισσότερο, παράγοντας ρούχα που εξάγονται κυρίως στην Ευρώπη. Ο μέσος όρος της ηλικίας τους είναι τα 18 χρόνια, αλλά δουλεύουν ακόμα και παιδιά 9 χρονών. Το 80% είναι γυναίκες, και το ίδιο ισχύει και στα μέλη της NGWF. Η NGWF υποστηρίζει την άμεση δράση και οι οργανωτικές δομές της θυμίζουν την ισπανική CNT. Παρόλο που δεν έχει διακηρυγμένα επαναστατικούς στόχους, η καθημερινή της δράση και το οργανωτικό της μοντέλο είναι σαφέστατα επαναστατικά. Η πλειοψηφία των υπόλοιπων συνδικαλιστικών οργανώσεων δεν είναι παρά υποκαταστήματα διαφόρων κομμάτων. Η NGWF έδωσε πραγ-

ματική μάχη για να καταφέρει να διατηρήσει την αυτονομία της. Δέχεται επίσης συνεχείς επιθέσεις από τα αφεντικά. Η NGWF είναι πολύ προσεκτική κάθε φορά που οργανώνεται σε ένα καινούργιο εργοστάσιο, γιατί μόλις η εργοδοσία αντιληφθεί την παρουσία συνδικαλιστών, τους απολύει αμέσως. Στο Μπαγκλαντές, η ανεργία ισοδυναμεί με πέταγμα κυριολεκτικά στους δρόμους και θάνατο από την πείνα.

Μόλις η NGWF αποκτήσει αρκετή δύναμη σε ένα εργοστάσιο, τότε εμφανίζεται και περνά στη δράση. Πρώτο μέλημα είναι η αναγνώριση του νέου σωματείου. Συχνά οι εργάτες για να το πετύχουν αυτό καταλαμβάνουν το εργοστάσιο, γιατί η συνηθισμένη απάντηση των αφεντικών είναι το λοκ-άουτ και οι μαζικές απολύσεις. Οι εργατικοί αγώνες δέχονται πάντοτε την επίθεση πληρωμένων μπράβων. Τα αφεντικά καταφεύγουν επίσης σε απειλές κατά της ζωής των απεργών και προσπαθούν να διασπασουν τους αγώνες, προσφέροντας περισσότερα χρήματα στους πρώτους που θα σταματήσουν την απεργία. Παρ'όλα αυτά, τις περισσότερες φορές οι απεργοί δεν λυγίζουν, γιατί όλοι αναγνωρίζουν ότι οι συνθήκες σε ένα εργοστάσιο με συνδικαλιστική ένωση είναι καλύτερες. Ένα από τα συνηθισμένα αιτήματα είναι η πληρωμή του μισθού κάθε βδομάδα, γιατί είναι συνηθισμένο φαινόμενο η μισθοδοσία να καθυστερεί ολόκληρους μήνες, συνήθως περιμένοντας να ολοκληρωθεί κάποια μεγάλη παραγγελία. Η απάντηση των εργατών είναι εσκεμμένη καθυστέρηση, σαμποτάζ, πορείες στα σπίτια των αφεντικών, καταλήψεις, έχουν υπάρξει ακόμα και περιπτώσεις που κλείδωσαν το αφεντικό σε αποθήκη ή σε ντουλάπι μέχρι να συμφωνήσει να πληρώσει. Οι μηνύσεις ενάντια στην εργοδοσία μπορεί να πάρει μέχρι και επτά χρόνια για να εκδικαστούν, από την άλλη μεριά συνεχώς υπάρχουν μέλη της NGWF που δικάζονται και καταδικάζονται. Η οικονομική κατάσταση

της NGWF είναι άθλια, παρά τις συνεχείς προσπάθειες των μελών της.

Ένας από τους κύριους στόχους της NGWF είναι η βελτίωση των εργασιακών συνθηκών των γυναικών. Οι γυναίκες, συνήθως, πληρώνονται λιγότερο. Το Μπαγκλαντές είναι μια ισλαμική χώρα, όπου οι γυναίκες θεωρούνται κατώτερες. Ο αγώνας τους για βελτίωση της θέσης τους, τις καθιστά στόχο των ισλαμιστών. Τα γραφεία της NGWF έχουν πυρποληθεί και πολλές γυναίκες δέχτηκαν επιθέσεις την ώρα που πήγαιναν εκεί. Οι διαφορές ανάμεσα στις γυναίκες-μέλη της NGWF και στις -ελάχιστες- άλλες γυναίκες που συναντήσαμε στους δρόμους, ήταν τεράστιες. Ένα βράδυ συζητούσαμε στα γραφεία της NGWF, όταν ξαφνικά μπήκε μέσα μια γυναίκα με τσαντόρ. Έφυγε αμέσως τρέχοντας, αλλά δύο γυναίκες έτρεξαν και την πρόλαβαν. Τους είπε ότι έφυγε γιατί στο δωμάτιο βρίσκονταν συγχρόνως και άντρες και γυναίκες, και αυτό δεν της το επέτρεπε ο άντρας της. Αυτή και ο άντρας της δούλευαν σε ένα εργοστάσιο χωρίς σωματείο. Ζήτησαν αύξηση και τους απέλυσαν. Είχαν τρεις μήνες να πληρωθούν. Είχαν ακούσει για την NGWF, αλλά ο αδερφός της έλεγε ότι ήταν σαν τα άλλα συνδικάτα και δεν θα έκανε τίποτα. Ήταν 15 χρονών, μια απελπισμένη μητέρα δύο παιδιών. Η γυναίκα που την είχε προλάβει, την έπεισε να ξανάρθει την επόμενη μέρα. Λίγο πριν φύγω από το Μπαγκλαντές την ξαναείδα. Ήταν μαζί με μια ομάδα από γυναίκες που ήρθαν για να αποχαιρετήσουν, δεν φορούσε τσαντόρ και μου έσφιξε με αυτοπεποίθηση το χέρι. Οι άλλες μου είπαν ότι την είχαν επισκεφθεί σπίτι της, μίλησαν με τον άντρα της και έπεισαν και την ίδια να συναντιέται με άλλες εργάτριες. Όταν οι γυναίκες συναντιούνται συχνά μεταξύ τους, καταφέρνουν σύντομα να σπάσουν τις αλυσίδες τους. Η NGWF δυσκολεύεται να οργανώνει συναντήσεις των μελών της, εξ'αίτιας των ωράριων εργα-

σίας. Οι περισσότερες συναντήσεις είναι μεταξύ γυναικών, αν και μερικές είναι και μεικτές. Δεν έχει νόημα να αγωνίζεσαι για βελτίωση των συνθηκών, για τις γυναίκες στα εργοστάσια, αν συνεχίζουν να τους συμπεριφέρονται σαν δούλες στο σπίτι.

Η NGWF αγωνίζεται επίσης για βελτιώσεις στις συνθήκες της εργασίας των ανηλίκων. Απαιτεί τη μείωση του ωραρίου των παιδιών ώστε να μπορούν να πηγαίνουν στο σχολείο, χωρίς όμως μείωση του μισθού τους. Απαιτεί επίσης βελτιώσεις σε ζητήματα υγείας, ασφάλειας κλπ. Με τη σημερινή νομοθεσία, ανήλικα για την εργασία θεωρούνται τα παιδιά κάτω των 14 χρονών. Η NGWF ζητά, μαζί φυσικά με τα υπόλοιπα αιτήματα για τα παιδιά, την άνοδο του ορίου στα 16.

Αυτή την περίοδο η NGWF αναπτύσσει μια εκστρατεία κινητοποίησης για μείωση των εργάσιμων ημερών από 7 σε 6. Αν το πετύχουν αυτό, θα είναι κάτι πολύ σημαντικό, όχι μόνο γιατί θα βελτιώσει τις συνθήκες για τους εργαζόμενους αλλά γιατί θα επιτρέπει και μια καλύτερη λειτουργία της NGWF, με συχνότερες συνελεύσεις κλπ. Αυτή τη στιγμή, ένα πολύ μεγάλο μέρος της δουλειάς της οργάνωσης έχουν αναλάβει να το διεκπεραιώνουν τα τρία έμμισθα μέλη της. Είναι άμεσα ανακλητά και πληρώνονται τόσο όσο και ένας οποιοσδήποτε εργάτης υφαντουργείας, ωστόσο αν καθιερωθεί η μια μέρα αργίας κάθε εβδομάδα, η οργάνωση θα μπορέσει να λειτουργήσει πιο συλλογικά. Έτσι κι αλλιώς μια νίκη της NGWF στον αγώνα για την καθιέρωση της αργίας, θα δυναμώσει και τη θέση της ίδιας. Η αλληλεγγύη όλων μας είναι απαραίτητη.

Άρθρο του Shayn Ellis, από το περιοδικό Black Flag, #207
Για επικοινωνία με τη
NGWF: G.P.O. Box 864, Dhaka,
Bangladesh, Fax: 008802
867485 (για τον Amin)

Βραζιλία: σφαγή των κολασμένων

Την Πέμπτη 18 Απρίλη, ομάδες ακτημόνων κατέλαβαν κτήματα στην Αμαζονία της Βραζιλίας. Η αντίδραση της βραζιλιάνικης αστυνομίας ήταν άμεση: ένοπλη επίθεση και πυροβολισμοί στο ψαχνό... Αποτέλεσμα: εκκένωση των τσιφλικιών και τουλάχιστον είκοσι, σύμφωνα πάντα με την ανακοίνωση της αστυνομίας, νεκροί. Ένα ακόμα περιστατικό από τα τόσα που διαδραματίζονται καθημερινά στην περιφέρεια του καπιταλισμού, για να καταλήξουν, στην καλύτερη περίπτωση, σε ένα μονοστηλάκι στις σελίδες των εφημερίδων. Εκτός βέβαια αν έχουν καταγραφεί "συγκλονιστικές ειδήσεις", οπότε η τηλε-μάζα θα έχει μια ακόμα ευκαιρία απόλαυσης ενός φαντασμαγορικού λουτρού αίματος.

Αντιπυρηνική εβδομάδα στη Γερμανία

Την περασμένη βδομάδα, ομάδες αντιπυρηνικών διαδηλωτών κατάφεραν να αποκόψουν επανειλημμένα τη σιδηροδρομική γραμμή που οδηγεί στην πόλη Gorleben της βορειοδυτικής Γερμανίας. Πύρηντα οδοφράγματα και σακιά από τσιμέντο χρησιμοποιήθηκαν για να κλείσουν προειδοποιητικά τη σιδηροδρομική γραμμή, την οποία η κυβέρνηση προτίθεται να χρησιμοποιήσει από τις αρχές Μάη για τη μεταφορά και α-

ποθήκευση πυρηνικών απόβλητων στο Gorleben. Το ραδιενεργό υλικό θα προέρχεται από διάφορα πυρηνικά εργοστάσια, αφού πρώτα θα υφίσταται στη Χάγη μια επεξεργασία, η οποία, σύμφωνα με την κυβέρνηση, θα "ελαχιστοποιεί τους κινδύνους". Από την Πέμπτη 18 Απρίλη το υπουργείο δημόσιας τάξης διέταξε την ανάπτυξη 250 αστυνομικών των ειδικών δυνάμεων στις περιοχές γύρω από τη σιδηροδρομική γραμμή και έτσι οι αποκλεισμοί σταμάτησαν, προσωρινά όμως από ότι φαίνεται.

Μεξικό: στο δρόμο της "ανάπτυξης"

Η κυβέρνηση του Ernesto Zedillo ανακοίνωσε την περασμένη βδομάδα ότι από την πρώτη Γενάρη του 1997 θα ιδιωτικοποιηθεί το συνταξιοδοτικό σύστημα του Μεξικό. Οι ΗΠΑ και ο Καναδάς, οι εταίροι δηλαδή του Μεξικό στο Σύμφωνο Ελευθέρου Εμπορίου (NAFTA), θα έχουν το δικαίωμα να αποκτήσουν τον ολοκληρωτικό έλεγχο των διαφόρων ταμείων, ενώ οι εταιρείες που προέρχονται από τρίτες χώρες θα μπορούν να αποκτήσουν μέχρι το 49%. Πριν λίγες μέρες εξ'άλλου δολοφονήθηκε από "αγνώστους" ο Arturo Ochoa Palacios, που ήταν ο πρώτος εισαγγελέας στην υπόθεση της δολοφονίας, το 1994, του κυβερνητικού υποψηφίου για την προεδρία της μεξικάνικης δημοκρατίας, του Luis Donald Colosio. Στη συνέχεια τη θέση του Colosio, ως υποψηφίου και βέβαιου προέδρου, κατέλαβε ο Zedillo.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑΣ:

Το μεγάλο κόλπο

Αυτές τις μέρες οι γερμανικές τηλεοράσεις έχουν κατακλυστεί από ειδήσεις ευτυχισμένων πολιτών που σχηματίζουν με διάφορους τρόπους το γράμμα "T", υπό την μουσική υπόκρουση ενός μουσικού άσματος που διερωτάται: "Who Wants to Be a Millionaire?" (Ποιός θέλει να γίνει εκατομμυριούχος;) Το αντικείμενο της διαφημιστικής εκστρατείας είναι η ιδιωτικοποίηση του γερμανικού οργανισμού τηλεπικοινωνιών και το γράμμα "T" συμβολίζει την εταιρεία, την Telekom. Ανάλογη κινητικότητα υπάρχει και σχετικά με την αντίστοιχη γαλλική εταιρεία, τη France Telecom, και τον ελληνικό ΟΤΕ. Πίσω από όλα αυτά κρύβεται μια απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία έχει ορίσει την 1η Ιανουαρίου του 1998 ως ημέρα πλήρους ανοίγματος της "αγοράς" των τηλεπικοινωνιών στον ελεύθερο ανταγωνισμό. Ο πρώτος ευρωπαϊκός οργανισμός τηλεπικοινωνιών που ιδιωτικοποιήθηκε ήταν η βρετανική British Telecom, το 1984 του θατσερικού νεοφιλελευθερισμού. Προβλέπεται μεγάλο φαγοπότι και σκληρός ανταγωνισμός, πάντα φυσικά σε βάρος των εργαζόμενων στην τηλεφωνία και με δεδομένη την κατακόρυφη άνοδο των τιμολογίων.

Η συμβουλευτική δημοκρατία της Βαυαρίας

Τον Σεπτέμβριο του 1918 όλα έδειχναν ότι η στρατιωτική κατάρρευση της Γερμανίας είναι αναπόφευκτη. Το Γενικό Επιτελείο Στρατού, που ελεγχόταν από την αριστοκρατική τάξη είχε αρχίσει διαπραγματεύσεις με τους γάλλους και τους άγγλους ώστε να πετύχει ανακωχή και να αντιμετωπίσει έτσι τις μάζες των απογοητευμένων γερμανών εργατών, που όλα έδειχναν ότι θα εξεγείρονταν.

Η Γερμανία ήταν η χώρα με το ισχυρότερο εργατικό κίνημα της εποχής. Όμως το κίνημα αυτό βρισκόταν κάτω από την καθοδήγηση της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας που από καιρό είχε χάσει κάθε ριζοσπαστικό και επαναστατικό στοιχείο, για να μεταβληθεί στην πιο ισχυρή ρεφορμιστική και αντεπαναστατική πολιτική δύναμη στη Γερμανία. Είχε υποστηρίξει την είσοδο της Γερμανίας στον πόλεμο με το περίφημο ψήφισμα της 4ης Αυγούστου 1914 υπέρ των πολεμικών πιστώσεων. Η γερμανική σοσιαλδημοκρατία υποστήριζε τη θεωρία μιας διαδικασίας βαθμιαίας εξέλιξης του καπιταλισμού προς το σοσιαλισμό και θεωρούσε ότι η αστική επανάσταση είναι προϋπόθεση της εργατικής. Γι' αυτό και οι ηγέτες της θεωρούσαν απαραίτητη τη συμμετοχή τους στην οικοδόμηση του αστικού κράτους. Ο Μπερνστάιν, ένας απ' τους σημαντικούς θεωρητικούς της, υποστήριζε ότι η ταξική πάλη δεν είναι αναγκαία αφού ο καπιταλισμός μέσα από τις συνεχείς κρίσεις του θα οδηγήσει στο σοσιαλισμό, σε συνδυασμό βέβαια με την αναγνώριση της διαδικασίας αυτής απ' την εργατική τάξη που εκπαιδεύεται από το κόμμα. Ο Κάουτσκι πάλι δεν πίστευε ούτε αυτό, αφού θεωρούσε τους εργάτες ανίκανους να κάνουν την επανάσταση και κήρυττε ότι ο σοσιαλισμός θα έρθει ως αποτέλεσμα μηχανικών ιστορικών νόμων.

Τον Οκτώβριο του 1918 πραγματοποιείται η εξέγερση των ναυτών του Κίελου. Το κίνημα διαδίδεται στις περισσότερες πόλεις της Γερμανίας όπου σχηματίζονται συμβουλία εργατών και στρατιωτών. Τα συμβούλια αυτά έκαναν το λάθος να ζητήσουν μόνο την αποπομπή του Κάιζερ (Μονάρχης), έδωσαν την υπόσχεση ότι θα διαλυθούν μετά τις γενικές εκλογές του Γενάρη του 1914 και ανέχτηκαν την κυβέρνηση

του σοσιαλδημοκράτη Εμπερτ, την ίδια περίοδο που η κυβέρνηση επιστράτευε αριστοκράτες στρατηγούς, μιλιταριστές όπως ο υπουργός πολέμου Νύσκε και κεφαλοκυνηγούς επαναστατών όπως ο Επ και τους παραχωρούσε κάθε ελευθερία κινήσεων για να συντρίψουν το εξεγερμένο προλεταριάτο. Την ίδια στιγμή που οι σοσιαλδημοκράτες κατασκεύαζαν "εργατικά συμβούλια" στα γραφεία της εφημερίδας τους για να χειραγωγήσουν την εργατική τάξη, δημιουργώντας τα Φράϊμπορπς, τα εθελοντικά σώματα από μιλιταριστές, εθνικιστές και δυσαρεστημένους μικροαστούς που λόγω της οργανωμένης και συστημικής βίας που ασκούσαν θα αποτελέσουν πηγή έμπνευσης για τους ναζί.

Μετά την αποτυχημένη εξέγερση των Σπαρτακιστών στο Βερολίνο, τον Γενάρη του 1919 και την δολοφονία της Ρόζας Λούξεμπουργκ και του Καρλ Λήμπκενχτ η Βαυαρία και συγκεκριμένα το Μόναχο είναι η περιοχή όπου θα επιχειρηθεί η εγκαθίδρυση της συμβουλευτικής δημοκρατίας. Το Νοέμβριο του 1918 ο Κουρτ Αϊσνερ, ένας ανεξάρτητος σοσιαλδημοκράτης (της αριστερής πτέρυγας του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, που αποσχίστηκε το 1917 κι έγινε ξεχωριστό κόμμα) σχηματίζει κυβέρνηση. Σ' αντίθεση με τους σοσιαλδημοκράτες του Βερολίνου, επιδιώκει τη στήριξη των εργατικών, αγροτικών και στρατιωτικών συμβουλίων, όμως οι τοπικές εκλογές τον Γενάρη του 1919 φέρνουν στην εξουσία κυβέρνηση από καθολικούς και σοσιαλδημοκράτες της δεξιάς. Στις 21 του Φλεβάρη ο Αϊσνερ πέφτει νεκρός από τις σφαίρες ενός αριστοκράτη αξιωματικού. Η δολοφονία προκάλεσε τέτοιες αντιδράσεις ώστε ξεσπάει προλεταριακή εξέγερση που ανάγκασε την κυβέρνηση να εγκαταλείψει το Μόναχο.

Η εξουσία περιέρχεται στα συμβούλια και στις 7 του Απριλίου ανακηρύσσεται η "συμβουλευτική Δημοκρατία της Βαυαρίας" που κράτησε 24 μέρες.

Στο κεντρικό όργανο της Δημοκρατίας, που αποτελούνταν από εκπροσώπους των συμβουλίων βρέθηκαν άνθρωποι από πολλές διαφορετικές τάξεις, ανάμεσα τους και αναρχικοί όπως ο θεωρητικός της ελευθεριακής εκπαίδευσης και μεγάλου κομμάτι της νεολαίας γύρω

από τον αναρχικό αντιεξουσιαστικό χώρο που αποτελούσε ίσως το μοναδικό πολιτικό χώρο που αντιστεκόταν με σθένος στην ισοπέδωση που είχε επιβάλει η "Αλλαγή" του ΠΑΣΟΚ. Η Πανελλαδική συνάντηση της Πάτρας έδωσε την ευκαιρία σε αυτό το κίνημα να συναντηθεί, να συζητήσει και να βάλει τις βάσεις για την παραπέρα συνέχεια του. Ήταν μια συνάντηση ελπίδας και προοπτικής.

Μόνο που δυστυχώς 10 χρόνια αργότερα, αυτή η προοπτική εξακολουθεί να παραμένει το ζητούμενο και η μεγάλη πλειοψηφία της γενιάς αυτής της 10ετίας του '80 έχει εγκαταλείψει τον αγώνα που τουλάχιστον κάποιοι άλλοι νεότεροι σύντροφοι σήμερα έχουν πάρει στα χέρια τους.

στεί μαζί τους λόγω της κρισιμότητας της κατάστασης. Ακολούθησαν και άλλα λάθη και ανώφελες συγκρούσεις, που απομόνωσαν τους κομμουνιστές από μεγάλο μέρος του επαναστατημένου πληθυσμού.

Την πρωτομαγιά του 1919, όταν η κατάσταση κρίθηκε κατάλληλη απ' τη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Εμπερτ, 60.000 στρατιώτες και εθελοντές του εθνικιστή Ε.Π. έκαναν την τελική τους επίθεση κατά του Μονάχου και έτσι τερματίστηκε η Συμβουλευτική Δημοκρατία του Μονάχου κάτω από άγρια καταστολή. Σε αντίποινα για τη δολοφονία 12 εθνικιστών απ' τους συμβουλευτικούς, πεντακόσιοι εργάτες εκτελούνται, ενώ ο Λαντάουερ δολοφονείται ωμά στους δρόμους του Μονάχου από εθελοντές του Ε.Π. Ο Λέβινε πέρασε από συνοπτική δίκη και μετά από μια ομολογία που έμεινε ιστορική ("ε-

μείς οι κομμουνιστές είμαστε νεκροί με αναβολή") καταδικάστηκε σε θάνατο και τουφεκίστηκε αμέσως. Ο Τόλερ καταδικάστηκε μόνο σε 5 χρόνια φυλακή. Αφού εξέτισε την ποινή του αναμείχθηκε πάλι ενεργά στην πολιτική και μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία κατέφυγε στις Η.Π.Α. Εκεί αυτοκτόνησε μόλις έμαθε την είδηση της κήρυξης του νέου παγκόσμιου πολέμου. Ο Μίττλμπερντ δολοφονήθηκε αργότερα, το 1934 από τους Ναζί, με τον ίδιο ωμό τρόπο που δολοφονήθηκε και ο Λαντάουερ. Έτσι έκλεισε ένα από τα μεγαλύτερα κεφάλαια της προσπάθειας αυτοχεραφέτησης της κοινωνίας και οργάνωσης της πάνω στη βάση των συμβουλίων, που αποτελούν εκείνο το απαραίτητο πεδίο για την κοινωνική αυτοοργάνωση και την τελική κατάργηση των εκμεταλλευτικών συστημάτων.



27 ΑΠΡΙΛΗ 1967: Χάπενινγκ των Πρόβος ενάντια στον εορτασμό της γέννησης του πρίγκηπα Γουλιέλμου μετατρέπεται σε αντιμοναρχική διαδήλωση και συγκρούσεις σε όλο το Άμστερνταμ.

29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1992: Εξέγερση των κολασμένων στο Los Angeles.

30 ΑΠΡΙΛΗ 1865: Γεννιέται ο γερμανός αγωνιστής, θεωρητικός και ιστορικός του αναρχισμού Max Nettlau, γνωστός και ως "ο Ηρόδοτος της Αναρχίας".

30 ΑΠΡΙΛΗ 1975: Αποχωρούν οι τελευταίοι αμερικανοί στρατιώτες από το Βιετ - Ναμ.

1 ΜΑΗ 1886: Γενική απεργία για το 8ωρο στο Σικάγο. Απεργούν 350.000 εργάτες.

2 ΜΑΗ 1919: Δολοφονείται από τάγματα θανάτου ο γερμανός αγωνιστής και θεωρητικός του αναρχισμού Γκ. Λαντάουερ.

3 ΜΑΗ 1886: Η ιδιωτική αστυνομία του Πίνκερτον δολοφονεί τέσσερεις απεργούς στο Σικάγο.

3 ΜΑΗ 1937: Με αφορμή την απόπειρα του ισπανικού κομμουνιστικού κόμματος να θέσει υπό τον έλεγχο της κυβέρνησης το κτίριο της τηλεφωνικής εταιρείας της Βαρκελώνης, που είχε κολεκτιβοποιηθεί από τις 19 Ιούλη 1936, ξεσπούν αιματηρές συμπλοκές ανάμεσα σε αναρχικούς και σταλινικούς. Όταν, μετά από μια βδομάδα, "αποκαταστάθηκε η τάξη", καταμετρήθηκαν 500 νεκροί και πάνω από 1500 τραυματίες.

ΠΑΤΡΑ ΑΠΡΙΛΗΣ '86

Α' Πανελλαδική Αναρχική Συνάντηση

Συμπληρώνονται δέκα χρόνια από την πρώτη πανελλαδική αναρχική συνάντηση στην Πάτρα, τον Απρίλη του 1986. Μια συνάντηση που διοργανώθηκε από την Αναρχική Ομάδα της Πάτρας και από τις ομάδες της Αμαλιάδας και του Πύργου και στην οποία συμμετείχαν εκατοντάδες σύντροφοι από όλα τα σημεία της Ελλάδας. Για πρώτη φορά σε πανελλαδικό επίπεδο, τέθηκαν και συζητήθηκαν ζητήματα για την οργάνωση, την βία, τον εθνικισμό, τον πόλεμο και πολλά άλλα. Ήταν η εποχή της άνθησης και της μεγαλύτερης μαζικότητας που γνώρισε το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα, τότε που οι αναρχικοί δημιουργούσαν οι ίδιοι γεγονότα στην κοινωνία και βρισκόντουσαν συνεχώς στην επικαιρότητα. Επίσκε-

ψη Λεπέν στην Ελλάδα το '84, Χιμείο '85, δολοφονία του Μιχ. Καλτεζά και κατάληψη του Πολυτεχνείου '85, γεγονότα που σημάδεψαν την ελληνική κοινωνία, που συσπείρωσαν ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας γύρω



ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Δυόμισυ εκατομμύρια εργάτες αναγκάζονται, από τα αφεντικά τους ή από τα αφεντικά των ισχυρότερων χωρών, να μεταμορφώνονται σε σέρβους, κροάτες, μουσουλμάνους και να αλληλοσπαράζονται. Τα ευρωπαϊκά κράτη, οι Η.Π.Α. και η Ρωσία ετοιμάζονται να επέμβουν, για να μοιραστούν τα λάφυρα. Οι εργάτες έχουν χρέος να τους σταματήσουν.

ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ: είναι το δικό μας σημείο εκκίνησης για την αντιμετώπιση ενός από τα πιο σημαντικά και νευραλγικά ζητήματα της εξέλιξης της παγκόσμιας κατάστασης. Ο αγώνας για τον έλεγχο των Βαλκανίων, εκ μέρους των οικονομικά ισχυρότερων ευρωπαϊκών κρατών, πέρασε μέσα από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και ακόμη δεν εξαντλήθηκε.

Στις εφημερίδες δεν λείπουν οι αναφορές στην απόπειρα εναντίον του Francesco Ferdinando, αρχιδούκα της Αυστρίας, που δολοφονήθηκε στο Σεράγεβο τον Ιούνιο του 1914, από σέρβους εθνικιστές. Η απόπειρα αυτή υπήρξε το πρόσχημα της Αυστρίας για να κηρύξει τον πόλεμο εναντίον της Σερβίας και να πυροδοτήσει τη σύγκρουση ανάμεσα σε όλες τις παγκόσμιες δυνάμεις. Η ειρωνεία είναι ότι οι εφημερίδες χρησιμοποιούν αυτά τα παραδείγματα για να υποστηρίξουν την απόλυτη ανάγκη επέμβασης και τερματισμού του εμφυλίου πολέμου στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη με δραστικά και συνεπώς στρατιωτικά μέσα. **Πρέπει δηλαδή να γίνει πόλεμος για να αποφευχθεί ο άλλος πόλεμος.**

Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα φαινόμενο που πρέπει να αναλυθεί πολύ προσεκτικά.

Η κατάσταση αυτή εγκυμονεί όλα τα στοιχεία μιας διαδικασίας που μπορεί να κατακυλήσει ανά πάσα στιγμή και να μας παρασύρει σε έναν πόλεμο ευρύτατων διαστάσεων, χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε καθόλου.



Η οικονομική κρίση δεν ξεπερνιέται. Ο ανταγωνισμός για τον έλεγχο των αγορών, ο ε-

φοδιασμός των πρώτων υλών, η αύξηση της στρατιάς των φτωχών στις ίδιες τις πλούσιες χώρες, είναι τα στοιχεία που προκαλούν μεγάλη ένταση ανάμεσα στα διάφορα έθνη. Ένα αναμφισβήτητο στοιχείο είναι η όξυνση του εμπορικού πολέμου. Η συγκεκριμένη οικονομική πραγματικότητα είναι ο ισχυρότερος μοχλός που ωθεί τις διάφορες κυρίαρχες, σε εθνικό επίπεδο, ομάδες να επιλέξουν κάποια στιγμή το δρόμο του πολέμου, για να επιβληθούν στους αντίπαλους ανταγωνιστές. Τα ιδιαίτερα αίτια δεν γράφουν ξεχωριστή ιστορία. Η συγκεκριμένη ερμηνεία της απόπειρας του Σεράγεβο, το 1914, αποδίδεται στο γεγονός ότι η κρίση στις αρχές του 1900 είχε επιφέρει τα αναμενόμενα αποτελέσματα, η Αυστρο-Ουγγρική αυτοκρατορία είχε εξασθενήσει εξ αιτίας της εσωτερικής οικονομικής κατάστασης και η Σερβία αποτελούσε κίνδυνο για τον έλεγχο των Βαλκανίων. Παρομοίως, σήμερα δεν έχει νόημα η εξιστόρηση των βομβαρδισμών στο Σεράγεβο, αν δεν έχουν διευκρινιστεί οι σχετικοί λόγοι ή η κατακραυγή για την απαράδεκτη ομηρία των κυανόκρανων χωρίς να αναρωτηθούμε ποιος είναι ο πραγματικός τους ρόλος στην περιοχή.

Ο διαμελισμός της πρώην Γιουγκοσλαβίας είναι επίσης προϊόν της κρίσης. Παρακολούθησαμε, μέσα σε λίγα χρόνια, μια αναδιάρθρωση που, κάτω από συνθήκες σχετικής ηρεμίας, απαιτούσε δεκαετίες.

Ο σχηματισμός τριών εθνικών κρατών επέλυσε, για την αστική τάξη της Γιουγκοσλαβίας, ένα πρόβλημα που μπορούσε να αποβεί επικίνδυνο. Γύρω στα τέλη της δεκαετίας του '80, η πρώην Γιουγκοσλαβία σείστηκε από απεργίες και διαδηλώσεις διαμαρτυρίας των εργατών για τα μεροκάματα, τις συνθήκες διαβίωσης, τις απολύσεις. Ως απάντηση υπήρξε ο χωρισμός των τριών ιστορικών κορμών της Γιουγκοσλαβικής αστικής τάξης, που δεν είχαν ουσιαστικά ποτέ ενωθεί: του σερβικού, του γερμανόφιλου και του μουσουλμανικού. Όλα τα καπιταλιστικά κράτη της Ευρώπης υποστήριξαν, ξεκινώντας από τα συγκεκριμένα συμφέροντά τους, τον σχηματισμό εθνικών κρατών, υποστήριξαν τον διαχωρισμό των γιουγκοσλαβικών εργατών σε κροάτες, σέρβους και βόσνιους, για να προχωρήσουν στις αντίστοιχες αστικές τάξεις ή να υποβληθούν σε εξοντωτικές βάρδιες στα εργοστάσια για να αντιμετωπιστεί η πίεση του πολέμου, ή, τέλος, να αλληλοσφαχτούν σαν στρατιώτες για τον καθορισμό νέων συνόρων που εξυπηρετούν τον καταμερισμό της Γιουγκοσλαβίας, όπως πραγματοποιήθηκε

στο πεδίο μάχης, αλλά εμπνεύστηκε στις κυριότερες Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες.

Αφενός μεν, ο εργάτης στα Βαλκάνια αναγκάστηκε να γίνει σέρβος, κροάτης, μουσουλμάνος, αφετέρου δε, ο εργάτης των ισχυρότερων ευρωπαϊκών χωρών αναγκάζεται να συμπεριφερθεί ως ιταλός, γάλλος, γερμανός, να μιλάει όπως η αστική τάξη του και να υπερασπίζεται τα ίδια τα συμφέροντά της.

Έτσι, μπροστά στον πόλεμο που συγκλονίζει τη Βοσνία βρίσκονται αντιμέτωποι δύο παρατάξεις, εκείνες που ευελπιστούν τη νίκη της μίας στη θέση της άλλης. Εύχονται τη νίκη των μουσουλμάνων εναντίων των σέρβων, ή αντίστροφα, και αντιπάζονται σε εκείνους που υποστηρίζουν τον καθορισμό των εθνικών συνόρων μέσω των διαπραγματεύσεων. Και όταν δεν μπορεί να επιτευχθεί με ειρηνικά μέσα, δεν αποκλείουν την ένοπλη επέμβαση. Κάθε κράτος καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να συμμετάσχει στο τσιμπούσι και προβάλλοντας οποιοδήποτε λόγο, είτε ανθρωπιστικής βοήθειας, είτε προστασίας, στέλνει τους στρατιώτες του στα Βαλκάνια.

Στις διάφορες χώρες, πειραματίζονται οι τεχνικές συμμετοχής για να δικαιολογηθούν τυχόν στρατιωτικές αποστολές. Η Ιταλία πρόσφερε το έδαφός της για τις εναέριες επιδρομές ενάντια στις σερβικές θέσεις και μπήκε κρυφά σ' έναν πόλεμο, σαν να επρόκειτο για ένα ευτελούς σημασίας και εντελώς δευτερεύον γεγονός. Αντίθετα χρησιμοποιήσαμε τις βάσεις που εκτοπίστηκαν στην Ιταλία, για την επίθεση εναντίον άλλων στρατευμάτων που εμείς οι ίδιοι ωθήσαμε στον πόλεμο για τον καθορισμό νέων εθνικών συνόρων. Με ποιο δικαίωμα βομβαρδίζουμε τις σερβικές θέσεις; Ίσως επειδή πήραν όμηρους κάποιους στρατιώτες του Ο.Η.Ε.; Τι δουλειά έχουν εκεί οι στρατιώτες του Ο.Η.Ε.; Μήπως προστατεύουν τους πολίτες; Και τους Ρώσους που ισόπεδωσαν το Grozny, ποιος τους ενόχλησε; Μήπως δεν βομβαρδίζουν και σκοτώνουν οι μουσουλμάνοι της Βοσνίας, που εξαπέλυσαν επίθεση εναντίον των σερβικών χωριών;

Ένα μπερδεμένο δράσεων και αντιδράσεων, γεμάτο δάκρυα και κραυγές, με αιματηρές σκηνές επιλεγμένες για πολιτικές σκοπιμότητες, ο εισβολέας και το θύμα αλλάζουν ρόλο τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, ο καθένας εκφράζει την γνώμη του σύμφωνα με τα συγκεκριμένα συμφέροντά του.

Παρ' όλη την αλληλεγγύη για τις κοινωνικές συνθήκες της πρώην Γιουγκοσλαβίας, στα Βαλκάνια υπάρχει ένας μεγάλος



αριθμός εργατών, όλοι στην ίδια κατάσταση. Εργάζονται στα εργοστάσια για ένα πενιχρό μεροκάματο, που μετά βίας τους επιτρέπει να επιβιώσουν.

Οι ντόπιες αστικές τάξεις, σε σύμπνοια με τις ευρωπαϊκές, τους αποκαλούν εχθρούς τους. Σαν εργάτες των "πολιτισμένων χωρών" που συνέβαλαν στην επίτευξη αυτού του αποτελέσματος, ζητάμε το λόγο από τα ιταλικά, γαλλικά, γερμανικά και αμερικανικά αφεντικά, από τις ισχυρότερες αστικές τάξεις που υποστήριξαν τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, θεμελιώνοντας έμπρακτα τις βάσεις του σημερινού πολέμου.

Ζητάμε το λόγο από το Βατικανό, που με την άμεση αναγνώριση της Κροατίας, άνοιξε το δρόμο στον εθνικισμό με σοβαρότατες επιπτώσεις σε βάρος των εργαζομένων των Βαλκανίων.

Στην πραγματικότητα όσο βλέπουμε τους βομβαρδισμούς πάνω στο Σεράγεβο και τα στρατεύματα στη Βοσνία να αλληλοσκοτώνονται, όσο περισσότερο συνειδητοποιούμε τις ευθύνες των δυτικών αφεντικών και των μικρών Κροατών, Σέρβων και Μουσουλμάνων συνεργατών τους. Διαθέτοντας τις ιταλικές στρατιωτικές βάσεις για τον βομβαρδισμό των θέσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία, ανεξάρτητα αν προέρχονται από Σέρβους ή Μουσουλμάνους της Βοσνίας, η Ιταλική κυβέρνηση ενήργησε άμεσα για να συμμετάσχει στη μοιρασιά των Βαλκανίων και μάλλον θα πρέπει να πληρώσει το σχετικό αντίτιμο. Εμείς, εργάτες στην Ιταλία, στα σύνορα της πρώην Γιουγκοσλαβίας, γνωρίζουμε πολύ καλά τις ευθύνες της κυβέρνησης, των βιομηχάνων που, με μεροκάματα πείνας, εκμεταλλεύονται τους εργάτες στην Κροατία, Σλοβενία και στη Βοσνία. Γνωρίζουμε ότι, ο ανθρωπισμός

αυτών των μεγάλων και μικρών αστών του σπιτιού μας έχει ένα και μοναδικό στόχο: την προώθηση των οικονομικών τους συμφερόντων.

Για όλους αυτούς τους λόγους, είμαστε αλληλέγγυοι με τους εργάτες των Βαλκανίων. Μόνο εκείνοι μπορούν να λογαριαστούν με τις αστικές τους τάξεις, να σταματήσουν τον πόλεμο στρέφοντας τα πυρά τους ενάντια στα αφεντικά τους. Οποιαδήποτε παρέμβαση, έστω και του ηπιότερου ευρωπαίου, ρώσου ή αμερικανού διαμεσολαβητή, παρακινείται από τα ιερά, εθνικά, αστικά συμφέροντά του.

Εμείς, εργάτες στην Ιταλία, θα αντιταχθούμε σε κάθε στρατιωτική ή ψευδο - ανθρωπιστική επέμβαση της κυβέρνησής μας.

Να αποτραπεί η ανεξέλεγκτη δράση των διαφόρων ευρωπαϊκών κρατών, ή των αμερικανών, ή του ίδιου του Ο.Η.Ε., ή των Ρώσων στα Βαλκάνια συνεπάγεται την ενίσχυση της πιθανότητας μιας νέας γενικής ανάφλεξης. Στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη δεν πολεμούν μόνο οι 80.000 Σερβοβόσνιοι εναντίον των 150.000 Μουσουλμάνων της Βοσνίας, αλλά συγκρούονται οι ισχυρότερες καπιταλιστικές δυνάμεις και αυτές, για τα συμφέροντά τους, δεν θα σταματήσουν μπροστά σε τίποτα.

Η κρίση πιέζει!

Το παραπάνω κείμενο αποτέλεσε το κεντρικό στην εφημερίδα **Εργάτες Εναντίον - έντυπο κριτικής, αγώνα και αργάνωσης των εργατών ενάντια στην εκμετάλλευση (φύλλο Ιουλίου 1995), όργανο των COBAS του Μιλάνου. Μετάφραση - επιμέλεια: Κ. Α., Αθήνα.**